

Lord Raffles

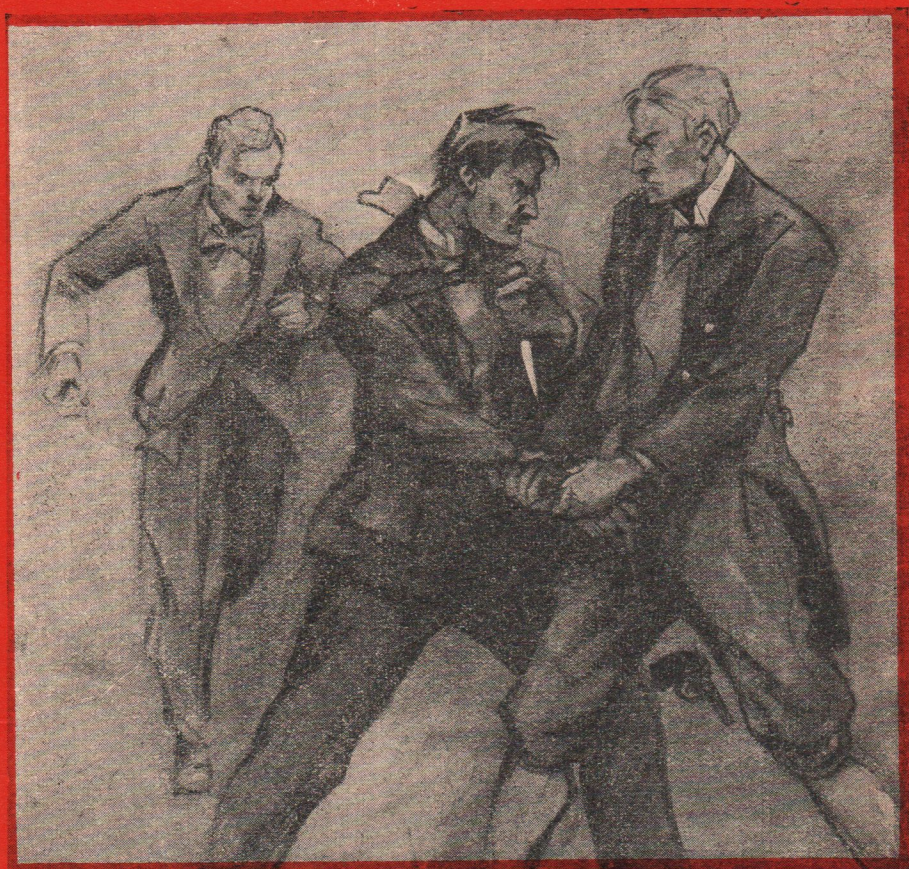
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MISDAAD IN DE ALPEN

N° 2771

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Misdaad in de Alpen

HOOFDSTUK I

DE ERFENIS

Het was ongeveer drie uur in de middag van een verrukkelijke zomerdag, toen er hoog in de lucht, boven Lucca, een stip verscheen die maar door heel weinigen gezien werd.

En die paar mensen besteedden er verder geen aandacht aan en meenden te doen te hebben met een gewoon vliegtuig.

En daarin vergisten zij zich deerlijk.

Wel was het een vliegtuig, dat daar op een hoogte van 3.000 meter boven de

Italiaanse stad vloog, die daar ligt neergevlijd aan de voet van de Alpen, maar het was er een van een eigenaardige constructie en onder de vier inzittenden was een man, wiens naam bekend is en meer dan bekend zelfs bij de politie van ongeveer alle hoofdsteden ter wereld en die zeker minstens even vaak wordt uitgesproken, als die van de meest bekende Staatshoofden.

De man, die de machine op het ogenblik bestuurde was John Raffles, ook

wel Lord Edward Lister genoemd en hij vloog op dit tijdstip boven Lucca door een samenloop van omstandigheden, die uit het verdere verloop van dit avontuur wel zal blijken.

De staalgrijze ogen keken nu rond, want de vaart van de «Duiwel der Lucht» was sinds een kwartier aanmerkelijk vertraagd.

Die vreemde naam was aan het toestel gegeven door James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, die nu ook bij hem was en op dat moment naast Charles Brand zat, die, misschien wel een beetje tegen zijn zin, getuige en ook medewerker was geweest van een bij de opzienbarende reeks avonturen, die Raffles sinds enige maanden praktisch achter elkaar had beleefd en die tenslotte geëindigd waren met een dramatische gebeurtenis, waaraan ook nu nog tal van Amerikaanse bladen artikelen wijdden ofschoon het zeker al enkele maanden geleden was: de vernietiging van de bende van het «Kwade Oog», een van de gevaarlijkste misdadigersorganisaties die er ooit bestaan hebben.

De vierde persoon in de machine was een vrouw.

Zij was heel mooi, nog jong, maar buitengewoon bleek en met een melancholieke uitdrukking op het klassiek gevormde gezicht.

De naam van deze vrouw was Pina Baretta en vele weken lang had zij een grote rol gespeeld in het leven van de stoutmoedige avonturier, die naar de naam van John Raffles luistert.

Het mag dan ongelooflijk klinken, maar de «Duiwel der Lucht» kwam rechtstreeks uit de Verenigde Staten en was nauwelijks zeven uren te voren opgestegen uit een plaatsje op enige honderden mijlen ten noorden van New York.

Er was gedurende deze vliegtocht weinig gelegenheid geweest om te praten, maar er was echter wel veel geslapen, want alle vier waren ze erg zeer vermoeid door de inspanningen van de laatste dagen: door de strijd tegen het «Kwade Oog».

Voor iemand, die het vliegtuig door

en door kende, moest het duidelijk zijn, dat het doel van de reis was bereikt.

Zoals gezegd, was de vaart al merklijk vertraagd en de «Duiwel der Lucht» had al tot twee keer toe een grote kring beschreven, als om naar een geschikt landingsterrein uit te kijken.

Het geronk van de motor klonk veel minder luid en door hard te spreken kon men zich althans verstaanbaar maken.

Raffles had zich iets omgedraaid naar de jonge vrouw, die schuin achter hem zat en zei nu, met een ongewoon zachte klank in zijn stem:

— Wij hebben het doel van onze reis bereikt, mademoiselle.

— Zijn wij hier al boven Italië? vroeg Pina Baretta, zeer verbaasd.

— En wel boven Lucca, uw geboortestad, mademoiselle. Zojuist zijn wij Pisa gepasseerd en zelfs op deze hoogte heb ik duidelijk de beroemde scheve toren kunnen zien.

— Wij gaan dus landen?

— Over een kwartier hoop ik een einde te kunnen maken aan de vermoelenissen van de reis, mademoiselle, antwoordde Raffles. Ik zoek nu naar een goed landingsterrein en ik geloof, dat ik er daar al een ontdekt heb, niet ver van de stad.

— Gelooft u dat wij geen moeilijkheden zullen ondervinden?

— Waarom? Ten eerste zijn onze Engelse paspoorten en visa uitstekend in orde en dan zou ik de douanebeambten of de politiemannen willen zien, die ook maar een sekonde zou vermoeden, dat wij niet uit Londen, maar rechtstreeks uit Amerika hier zijn gekomen. In dat opzicht althans hebben wij absoluut niets te vrezen.

— U hebt zich voor mij heel wat offers getroost, zei Pina Baretta met een zucht.

— Absoluut niet. Wij waren van plan terug te keren, nu de strijd tegen de bende met een overwinning geëindigd is en — hier zijn wij.

— U bent hier toch niet in uw eigen land.

— Dat scheelt maar weinig. Een reis van nauwelijks drie uren. En wanneer

ik dat wil, kan ik de afstand ook gemakkelijk in twee uur afleggen. Maar wij zijn nu hier en wij willen van de gelegenheid gebruik maken om van de schoonheden van uw land te genieten. En nu opgepast, riemen vast, wij gaan landen.

Raffles had een grote, met kort gras begroeide vlakte in het oog gekregen, dat er wel enigszins uitzag als een groot sportterrein of een exercitieveld, en dat niet ver van 'n brede straatweg lag, die naar de stad Lucca liep en waarlangs grote, elektrische trolleybussen heen en weer schoten.

Hij liet zijn toestel tot 300 meter dalen, overtuigde zich dat er geen telefoon- of telegraafdraden in de buurt waren, zette de elektromotor af en liet de machine met de sierlijkheid van een vogel op de grote grasvlakte neerstrijken.

Het bleek al gauw, dat hij inderdaad te doen had met een heel groot sportterrein, dat door de stad aan tal van verenigingen verhuurd werd en dat in verschillende velden was verdeeld door lage, houten hekjes, met hier en daar tribunes.

Er kwam een oude portier toelopen, die tamelijk verbaasd opkeek bij het zien van de sierlijke aluminium machine en zich toen achter het oor krabde, omdat hij beslist niet wist wat hij in dat geval moest doen.

Maar Raffles redde hem uit de verlegenheid door glimlachend tegen hem te zeggen:

— Wij zullen je toestemming moeten vragen, onze vliegmachine onder te brengen in een van de grote bergloodsen, die ik daar bij de ingang van het grote terrein gezien heb.

Maar de portier bleef bedenkelijk kijken en sprak:

— Dat durf ik op eigen gezag niet doen, signor.

— Vraag er dan toestemming toe aan de autoriteit, die iets over dit veld te zeggen heeft, antwoordde Raffles en ditmaal zette hij het verzoek kracht bij door de portier een halve souverain in de hand te drukken.

Het was wel geen Italiaans geld,

maar het was best, Engels goud en het gezicht van de portier werd als op toverslag veel minder zorgelijk.

Met zuidelijke levendigheid riep hij uit:

— Ik zal onmiddellijk opbellen, signor. Laat het maar aan mij over. De machine kan hier worden ondergebracht maar u zult zich wel bij de politie moeten vervoegeen.

— Dat was ik ook van plan, amico hernam Raffles.

Hij keek naar Pina Baretto, die met een bleek gezicht en trillende lippen had toegeluisterd naar dit in de Italiaanse taal gevoerde gesprek en hij scheen te begrijpen wat er in haar omging.

— Wilt u niet eens met hem praten? wendde hij zich zacht tot de jonge vrouw. Het zal u wel goed doen, uw eigen taal weer te kunnen spreken.

— Ik wist niet, dat u zo uitstekend Italiaans kunt converseren, graaf, anders zou ik...

— Het met mij wel voor lief hebben genomen? vulde Raffles glimlachend de zin aan. Nu, dit is toch beter?

De jonge vrouw stapte naar voren en stelde in haar zoet vloeiende landstaal enige vragen aan de oude portier, terwijl Brand, Raffles en Henderson op enige afstand op gedempte toon met elkaar praatten.

Toen voegde Pina Baretto zich weer bij hen, en haar lippen trilden, toen zij zei:

— De oude man verzekert, dat hier heel wat veranderd is in de laatste jaren. Er is een hele nieuwe wijk ontstaan, vele mooie oude gebouwen zijn voor sanering van de stad gesloopt en deze trolley-verbinding bestond niet toen ik vertrok.

— Dat valt bijna van iedere grote stad ter wereld te zeggen, mademoiselle, maar helaas zijn die veranderingen niet altijd verbeteringen, zei Raffles. Maar nu moeten wij direkt naar een goed hotel gaan zoeken, want het is beslist noodzakelijk, dat u wat rust neemt. Daarna zullen wij eens verder praten.

Pina Baretto wierp Raffles een innige dankbare blik toe en deze nam haar arm en vervolgde:

— Wij zullen nu gaan en Henderson en mijn vriend zullen hier blijven, om voor de machine te zorgen en de komst van douane of politie af te wachten.

Allen liepen nu naar het grote hek, dat de ingang van het sportterrein afsloot en namen daar afscheid van de oude portier, die nogmaals op zijn drukke manier verzekerde, dat hij direct zou opbellen, om de politie op de hoogte te brengen.

Raffles drukte Brand de hand, nam hem even terzijde en zei :

— Ik zal onze vriendin nu naar een goed hotel brengen en dan moet er dadelijk een onderzoek worden ingesteld naar haar familie.

— Haar ouders zijn toch dood?

— Ja, helaas, maar zij moet nog neven en nichten, ooms en tantes hebben. Een paar wonen er hier, naar zij zich weet te herinneren. Ik moet nu onderzoeken of dat nog inderdaad het geval is.

— Geloof je, dat ze hier veilig is voor de nasporingen van de politie?

— Dat moeten wij hopen. Haar ware naam is anders, naar je weet, en hier in Italië zoekt de politie in ieder geval niet naar haar. Dat is wel het geval in Canada, Australië en de Verenigde Staten. Voor zover ik weet, levert Italië ook niet uit voor de misdrijven, waarvan zij zich vroeger in andere landen heeft schuldig gemaakt. Nu, tot ziens, ik kom zo gauw mogelijk terug.

De twee vrienden drukten elkaar de hand, Raffles bood de jonge vrouw opnieuw de arm, zij gingen door het hek, liepen naar de dichtstbijzijnde halte en stapten op de bus, die hen naar Lucca bracht.

Het duurde niet lang of zij hadden de eerste straten van de stad bereikt.

Pina Baretto sprak niet veel en keek dromerig rond, de ogen omfloersd, de lippen van de gevormde mond zacht trillend.

Raffles liet haar aan haar eigen gedachten over; hij begreep goed wat er omging in deze vrouw, die, haast een kind nog, haar land was ontvlucht met een laffe bedrieger, die haar eerst had meegesleept in een maalstroom van

wereldse vermaken, haar daarna op het pad van de misdaad had gebracht en haar toen laf in de steek had gelaten.

Hij moest er om glimlachen, als hij bedacht, dat diezelfde jonge vrouw met het bleke, melancholieke gezicht, hem nog geen twee maanden geleden naar het leven had gestaan en de belofte had afgelegd hem over te leveren in handen van de bende van het « Kwade Oog », waarvan zij zelf lid was.

Maar als bij toverslag waren die wraakzuchtige gevoelens veranderd in een totaal ander gevoel, de liefde had haar intrede gedaan in haar hart.

Even zuchtte Raffles en bitterheid vervulde zijn ziel, toen hij het nutteloze van dat gevoel bedacht, nooit zou hij dat gevoel kunnen beantwoorden.

Hij had haar gered, omdat hij dat zijn plicht achtte, omdat hij instinctief voelde, dat zij onmogelijk volkomen slecht kon zijn, maar daarbij moest het blijven.

Zij had hem haar levensgeschiedenis verteld, hem meegedeeld, dat zij in Lucca geboren was, dat haar ouders overleden waren en hij had haar aangeraden weer naar haar land terug te keren en daar te proberen, zich door eerlijke arbeid weer een plaats in het leven te veroveren.

Daartoe was het echter in de eerste plaats nodig, dat zij zich met haar familie verzoende en juist om dat te bewerkstelligen, was Raffles megekomen.

Waren die familieleden niet te vermurwen, bleven zij haatdragend, dan, zo had Raffles zich voorgenomen, zou hij zelf voor de jonge vrouw zorgen, zodat zij niet opnieuw in de klauwen van de misdaad zou geraken, om dan onherroepelijk haar ondergang tegemoet te rennen.

Juist bijtijds had hij haar weten te onttrekken aan de greep van de New Yorkse politie, hij zou zijn werk niet half doen en Pina Baretto, of, eigenlijk gezegd, Pina de la Carregia, haar ouders waren van oude adel, zou niet terugvallen in de afgrond, waaruit hij haar net gered had. Dat had hij zichzelf beloofd.

Zij stapten op het oude, schilderachtige marktplein van Lucca uit de blau-

we, glimmende bus, die wel wat heel erg in tegenspraak was met de prachtige oude gevels en de middeleeuwse booggaanderijen, die het marktplein aan drie kanten omgeven en nauwelijks hadden zij dit gedaan of Pina slaakte een zwakke kreet, wankelde en rende, voor Raffles goed begreep wat zij ging doen, naar een grijsaard met een spierwitte baard en een edel gevormd, hoewel door rimpels geploegd gezicht, die haar ook al had gezien en haar met schitterende ogen beide handen toestak.

Half wenend, half lachend, trok Pina de oude heer met zich mee, tot zij beiden voor Raffles stonden en zei toen, stamelend van aandoening:

— Graaf Palmhurst, dit is een goed voorteken. De eerste man, die ik hier zie en herken is een oude vriend van onze familie. Dit is notaris Dominico Paoli. Hij heeft mij als het ware geboren zien worden en mij als kind op zijn knie laten spelen. Hij was de enige, die mij nog schreef, nadat... nadat ik...

Maar Raffles viel haar haastig in de rede, stak de minstens zeventigjarige notaris de hand toe en zei toen:

— Het verheugt mij meer dan ik u zeggen kan, Maestro Paoli, dat ik met u mag kennismaken. U kijkt mij wel wat verbaasd aan en ik kan mij dat goed begrijpen. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik een goed vriend ben van Pina. Wij kennen elkaar sinds enige maanden en wij hebben samen heel wat beleefd. Het zal moeilijk zijn u alles te vertellen, maar u mag mij geloven: wij zijn goede vrienden, nietwaar Pina?

— Hij is de beste vriend, die ik ter wereld bezit, naast u, Maestro, zei Pina eenvoudig. O, wat ben ik blij dat ik u zie. Hebt u mij dadelijk herkend?

De oude man had haar hand zacht gestreeld, terwijl hij haar onafgebroken bleef aankijken en zei nu:

— Stel je voor, dat ik mijn kleine Pina niet dadelijk had herkend. Gelukkig zijn de hersens en de ogen nog heel goed. Welke wonderlijke wegen heeft het toeval toch. Dat je nu plotseling in Lucca bent teruggekeerd, nadat er minstens vijf jaren naar je gezocht is.

— Naar mij gezocht? herhaalde Pina verwonderd.

— Ja zeker. En het verbaast mij genoeg, dat je nooit een van de advertenties hebt gelezen, waarin wij je hebben laten oproepen om toch terug te keren. Las je dan helemaal geen kranten?

— Integendeel, ik las ze vaak.

— Waar ben je dan wel geweest?

— Vraag waar ik niet was. In Australië, in Canada, Japan, Afrika, het zuiden van Frankrijk, en het laatst in de Verenigde Staten.

— Merkwaardig, mompelde de oude notaris hoofdschuddend, zonder de hand van zijn kleine vriendin los te laten. Juist in de Amerikaanse bladen heb ik advertenties laten plaatsnemen.

— Ik heb nooit iets onder de ogen gehad! riep Pina uit, hoe langer hoe verbaasder. Maar waarom werd ik dan toch wel ongeroepen?

— Wel kleintje, heel eenvoudig om een erfenis ten bedrage van 5 miljoen Lire in ontvangst te nemen.

•HOOFDSTUK II.

KWADE VERMOEDENS

De drie mensen stonden elkaar lang verbaasd aan te kijken, totdat Pina eindelijk uitriep :

— Dat klinkt bijna als een sprookje. Vijf miljoen Lire. Kunt u zich niet vergissen, maestro?

De oude notaris stak kwasi dreigend de vinger naar haar op en zei met zijn zware stem :

— Geloof je, dat ik met mijn eigen praktijk in de war ben, kleinje? vijf miljoen lire, zeg ik je. Dat wil zeggen, vijf miljoen lire, oude waarde; dat is dus nu, met de rente er bij, ruim vijftig maal zo veel.

— En had ik die vijf jaren geleden al in ontvangst moeten nemen?

Er was een bittere uitdrukking op het gezicht van de jonge vrouw verschenen, toen zij deze vraag stelde.

Hoe anders zou haar leven misschien gelopen zijn, als zij vijf jaren geleden dat grote bedrag in handen had kunnen krijgen. Zij zou dan zelfstandig zijn geweest, zij zou de hel hebben kunnen ontvluchten, waarin zij onweersaanbaar was meegetrokken door de ellendige schurken, die haar schoonheid hadden willen exploiteren.

— Daarom had ik juist de advertenties laten plaatsen, antwoordde Dominico Paoli. Er is een bedrag voor minstens vijftigduizend liras aan advertenties besteed. Er hebben er gestaan in de Engelse, in de Franse, in de Amerikaanse en in enige Spaanse bladen.

Raffles had hoofdschuddend toegeluisterd en zei nu :

— Vreemd; ik geloof te mogen zeggen, dat ik een dertigtal dagbladen grondig lees, waar ik ook ben. Ik zelf heb echter ook evenmin een advertentie gevonden als waarvan u spreekt. Hebt u die advertentie zelf opgegeven, als ik vragen mag, Maestro Paoli?

— Nee, persoonlijk deed ik het niet. Ik heb het aan een ander opgedragen, die mij herhaaldelijk verzekerd heeft, dat hij de advertentie had opgegeven. Maar zeg mij nu toch, hoe je het gehad heb, mijn kind. Waar ben je al die jaren geweest? Wat is er met je gebeurd? Is graaf Palmhurst, mag ik je soms met hem... zijn jullie ...

Maar hij hield plotseling verschrkt op en mompelde verlegen iets voor zich heen, toen hij het vlammend rood in de wangen en daarna de schuwe, ontstelde blik in de ogen van de jonge vrouw en het strakke gezicht van de man zag.

De goede, oude man begreep, dat hij een onhandigheid begaan had en mompelde verward :

— Dus alleen maar heel goede vrienden. Nu, zo iets komt voor, wel zeker, zo iets kan wel eens voorkomen. Hm! Hm! Daar blijft het dan bij. En vertel nu eens gauw, mijn kind.

— U wilt, dat ik het gauw vertel, maestro? vroeg Pina met een flauwe glimlach. Dat zal niet zo gemakkelijk gaan. Wij zoeken naar een hotel, en als

wij dat hebben, kunnen wij eens rustig praten.

— Een hotel! riep Paoli verontwaardigd uit. Zou je het wagen in een hotel je intrek te nemen, terwijl het grote huis van je vriend Paoli voor je openstaat en mijn vrouw je met open armen zal ontvangen? Dat moest er nog bij komen. Je gaat nu direkt met mij mee en als ook graaf Palmhurst onze gast wil zijn?

— Uw aanbod vereert mij, maestro, en ik dank er u hartelijk voor, maar het is beter als ik er geen gebruik van zal maken, zei Raffles met een hoffelijke buiging. Wel zal ik graag met u meegaan, zodat ik weet waar u woont. Want ik denk, dat ik u zeker gauw eens zal moeten spreken.

— Mij? vroeg Paoli verbaasd. Waarover wel?

— Over de niet geplaatste advertenties, beste notaris, antwoordde Raffles ernstig.

— Gelooft u, dat daar iets achter steekt?

Raffles keek eens in de heldere ogen van de naïeve grijsaard en hij begreep, dat hij met een groot kind te doen had, een van die zeldzame zielen, die niet kunnen geloven aan het bestaan van het kwaad en een warm gevoel ging van hem uit naar die oude man, die ondanks alles het verdoolde schaap was trouw gebleven en geen ogenblik zou aarzelen Pina in zijn huis op te nemen, ofschoon het bijna zeker was, dat haar hele familie haar met de nek zou aankijken.

Hij dacht even na, voor hij ten antwoord gaf:

— Ik weet werkelijk niet of er iets achter steekt, mijnheer de notaris, maar het is toch niet helemaal onmogelijk. Zeg mij eens, moet die erfenis nu onverwijld aan onze wederzijdse vriendin worden uitbetaald?

— Zonder de minste twijfel, antwoordde Dominico Paoli. Natuurlijk, vooropgesteld, dat zij de nodige papieren kan overleggen, waaruit onomstotelijk blijkt, dat zij werkelijk de dochter is van Francesco de la Carregia en zijn vrouw Luisa.

Pina had een snelle blik met Raffles

gewisseld en slaakte een lichte kreet van ontsteltenis.

Zij wendde zich tot de notaris en vroeg:

— Zijn die papieren werkelijk absoluut nodig, maestro?

— Daar ben ik wel bang voor, kindlief, antwoordde Paoli, terwijl hij zijn witte wenkbrauwen hoog optrok.

— Maar, u hebt mij als kind op uw knie laten spelen. U zou toch desnoods onder eed kunnen verklaren, dat ik werkelijk de dochter van Francesco de la Carregia ben.

— Daar zou ik geen ogenblik voor terugschrikken, meisjelief, maar in ons land is dat niet voldoende. Je moet papieren kunnen overleggen. Maar u maakt mij werkelijk aan het schrikken. Ik hoop toch, dat je ze hebt?

— Helaas, maestro, wat ik aan papieren heb, dat is achtergebleven in...

— In een andere stad, viel Raffles haar haastig in de rede, terwijl hij haar een waarschuwende blik toewierp.

Hij had dadelijk begrepen, dat de papieren, die de identiteit van de jonge vrouw moesten vaststellen in New York waren, waar zij het laatst had gewoond.

Nooit had zij die papieren nodig gehad, nu echter waren zij van het grootste belang, wilde zij aanspraak kunnen maken op de grote erfenis, die al vijf jaren op haar wachtte.

Raffles had nu het vaste besluit al genomen, die papieren te gaan halen, maar al wist Pina heel goed wie hij eigenlijk was, voor de waardige notaris wilde hij dit het liefst verborgen houden en hij zou zich al te erg blootgeven, wanneer hij bewees, binnen een etmaal van Lucca naar New York heen en terug te kunnen reizen.

Onder het praten was het drietal langzaam doorgelopen en nu riep de oude notaris een fiacre aan, zoals ze alleen nog maar schijnen voor te komen in die half in het gebergte verborgen, oude Italiaanse plaatsen en maakte een uitnodigend gebaar tot Raffles.

— Ik reken er beslist op, graaf, dat u ons de eer zult bewijzen, ons naar mijn huis te vergezellen en mijn vrouw te leren kennen.

Raffles aarzelde nog een ogenblik, maar hij begreep, dat hij nog meer zou moeten vernemen uit de mond van de notaris en daarom stapte ook hij in de oude, krakende vigilante, waarop het magere paard het op een sukkeldrafje zette en het rijtuig voorttrok over de ongelijke, grote keien.

Er werd niet veel gesproken, want het was bijna onmogelijk zich verstaanbaar te maken boven het lawaai van het hobbelende rijtuig over de ellendige bestrating uit.

Na een kwartier rijden ongeveer, hield het rijtuig al weer stil voor een prachtig, zeker heel oud huis, een paleis bijna, dat uit het midden van de 17de eeuw moest dateren en in de loop van de eeuwen ongeschonden was bewaard.

Het had een hoge, terrasvormige stoep met een prachtig bewerkte balustrade, bekroond door twee geweldig grote lantaarns, een zwaar gebeeldhouwd balkon en ramen, waarboven brede guirlandes in marmer waren aangebracht.

De brave notaris was zo blij als een kind, toen hij de bewonderende blikken in de ogen van de vreemdeling las, want Raffles, die een kenner was, had direkt zijn aandacht geschonken aan de prachtige voorgevel van het mooie, oude huis, aan de achterkant begrensd door een smalle, maar lange tuin, begroeid met olmen, populieren en lage struiken en die de helling van de lage heuvel volgde, waar aan de voet het huis was gebouwd.

Vol trots riep Dominico Paoli uit :

— Wat zegt u van mijn huis?

— Het is een van de mooiste en zuiverste staaltjes van Italiaanse renaissance, dat ik in lange tijd onder de ogen heb gehad, antwoordde Raffles met oprechte bewondering.

— Ik verheug mij, dat u dat zegt, graaf! riep de waardige grijsaard uit. Het huis is al drie eeuwen in mijn familie, altijd van vader op zoon overgegaan, en steeds hebben er notarissen gewoond. In ons gezin werd de oudste zoon steeds notaris, de tweede zee-officier, de derde dokter, de vierde soldaat.

En ik geef u de verzekering, dat er in mijn familie heel wat militairen voorkomen.

Hij had onder het spreken de sleutel al in het oude slot gestoken, dat knarsend openging, het drietal stapte binnen en dadelijk kwam er een oude knecht aanlopen, met gebogen rug en even spierwit haar als zijn meester.

De man keek wel wat verbaasd op bij het zien van Raffles, maar toen zijn blikken bleven rusten op de jonge vrouw kwam er iets van herkenning in zijn oude ogen en hij stamelde:

— Maar, mijn hemel, dat is, die dame lijkt sprekend op onze kleine Pina.

— Zij is het ook, mijn beste Jacquino, zij is het! riep de notaris opgewonden uit. En, zich tot Raffles wendend, ga nu gauw mee, ik wil u aan mijn vrouw voorstellen.

De goede oude man haastte zich door de vestibule, vol fraaie, oude schilderingen, opende een deur, pakte Pina om het middel en duwde haar een ouderwetse, met prachtige, heel oude meubels voorziene kamer binnen, waar een oude dame zat, in een eenvoudig grijs zijden japon, die dadelijk van haar plaats bij het raam opstond, om met de elegante en aangeboren hoffelijkheid van de Italianen, de vreemdeling te gaan begroeten.

Maar zij herkende Pina en het volgende ogenblik lagen de beide vrouwen in elkaars armen.

De twee mannen hadden zich een beetje afgewend en de notaris schraapte herhaaldelijk zijn keel, als iemand die last heeft van een verkoudheid.

Toch was het zeker niet daardoor dat hij tranen in zijn ogen kreeg en zijn lippen deed trillen.

Francesco de la Carregia was zijn beste vriend geweest en hij zelf had er bijna even smartelijk onder geleden als de vader, toen de vijftienjarige Pina, een kind nog bijna, met een nietsnut haar geboortestad ontvluchtte.

Wel had hij naderhand van haar horen spreken, het was zeker niet veel goed geweest, maar zij hadden haar nu terug, zij zou het leven dat zij geleid had, zeker betreuren en alles kon weer

goed worden.

Pina snikte zacht aan de borst van de oude dame, meer geschokt dan zij durfde bekennen, door dit onverwachte weerzien, na een zo lange afwezigheid in de vreemde.

Maar tenslotte kwam er toch een einde aan deze ontboezemingen en men zette zich neer om rustig te praten.

Luisa Paoli had al een paar keer een nieuwsgierige blik op Raffles geworpen en scheen iets te willen vragen, maar haar echtgenoot zond haar een waarschuwende blik toe, en de beide oudjes fluisterden enige ogenblikken met elkaar, bij welke gelegenheid de kleine, grijze dame herhaaldelijk het hoofd schudde en afkeurend zuchtte.

Zij begreep blijkbaar niet, dat dat knappe, jonge paar, als vrienden naar het scheen, zo lange tijd door de wereld had gereisd en alleen maar als vrienden.

Men sprak al gauw over de erfenis en de notaris herhaalde op ernstige toon, dat er zonder de papieren van de jonge vrouw niet veel te beginnen zou zijn. Na verloop van een zeker aantal jaren zou de erfenis dan onherroepelijk moeten vervallen aan haar oom en voogd die nu het vruchtgebruik van het kapitaal had, dat haar tante, Maria de la Carregia, die altijd veel van haar had gehouden, aan haar vermaakt had.

— Wie is die oom en voogd? vroeg Raffles, die aandachtig had toegelisterd.

— Hij heet Paoli Mussolini, antwoordde de notaris.

— Familie soms van wijlen de Duce? vroeg Raffles verrast.

— Een volle neef.

— Oud of jong?

— Betrekkelijk jong nog, 55 jaar geloof ik.

— Wat doet hij?

— Wel, het fortuin van zijn pupil beheren, tot de erfgename zich komt melden, antwoordde Paoli.

— Hebt u hem gekend? wendde Raffles zich tot Pina, die nu en dan een schuwe blik op hem had geworpen.

— Nauwelijks, antwoordde de jonge vrouw. Hij kwam niet veel bij ons aan huis. Eerlijk gezegd, kan ik niet goed

begrijpen, waarom men juist hem tot mijn voogd en de beheerder van mijn fortuin heeft aangesteld.

— Omdat hij het naaste familielid is, antwoordde de notaris rustig, nu je ouders overleden zijn en jij hun enig kind was.

— Dat is heel interessant, merkte Raffles op. En zeg mij nu eens, beste notaris, wie was eigenlijk de man, die voor het plaatsen van de advertenties had moeten zorgen?

— Wel, dat had ik aan Paoli Mussolini opgedragen, antwoordde de grijsaard, een beetje bedremmeld onder de blik uit de grote, grijze ogen, die op hem gericht waren. Ik weet eigenlijk niet of ik daar wel goed aan gedaan heb, nu hij tevens het fortuin moest beheren.

— Misschien wel niet, maar wij mogen vooral niet op de gebeurtenissen vooruitlopen. Die advertenties zijn niet geplaatst, dat is in ieder geval zeker, anders had ik ze moeten lezen, als Pina het niet zelf gedaan had, maar zoiets zal natuurlijk heel moeilijk te bewijzen zijn. Signor Mussolini zal misschien de verantwoordelijkheid op derden schuiven.

— Maar welk doel zou hij daar dan toch mee hebben gehad? riep Paoli op een toon van wanhoop, terwijl hij met zijn magere, witte vingers door het nog weelderige, krullende hoofdhaar woelde.

Raffles keek de naïeve oude man met een bijna medelijdend glimlachje aan en antwoordde toen langs zijn neus weg:

— Wel, hij had het vruchtgebruik, zegt u en de rente van dat grote kapitaal zal hem niet onwelkom zijn geweest. Bovendien vervalt het hele fortuin aan hem, zei u zoëven, wanneer de erfgename niet binnen een bepaald aantal jaren komt opdagen. De erflaatsster schijnt geen rekening te hebben gehouden met de mogelijkheid, dat Pina wel eens in het huwelijk kon treden en kinderen hebben.

— Dat zal ik nooit, zei de jonge vrouw op nauwelijks hoorbare toon.

— Dat mag u niet zeggen, antwoordde Raffles. U bent nog zo jong, u bent

knap en aantrekkelijk, vele mannen zullen naar uw hand dingen.

— Als zij weten dat ik rijk ben! riep Pina bitter.

— Dat is nog echt niet zo zeker en ook zonder dat zullen zij komen, wees daar maar van overtuigd, hernam Raffles.

— Graaf Palmhurst heeft gelijk! riep de notaris uit; je wilt toch niet in een klooster gaan? Maar hoe het nu ook zij, ik ben een beetje ongerust geworden. Je moet maar dadelijk werk van de zaak maken, lijkt mij. Morgen zal je dadelijk je vordering moeten laten gelden.

— Zonder papieren? vroeg Pina met een zwak glimlachje.

— Drommels, dat is waar ook! riep Paoli verschrikt uit. Ik geloof, dat mijn geheugen mij soms in de steek laat. Dat

is een lelijke zaak.

— Maak u niet ongerust; die papieren zullen spoedig te voorschijn komen, zei Raffles kalm.

Hij boog zich tot Pina over en zei, zo zacht dat zij het alleen verstaan kon:

— Zeg mij alleen waar zij nu liggen en ik ga ze voor u halen.

— U?

— Ik zelf. Binnen 24 uren, als alles tenminste goed gaat, kan ik heen en terug zijn gereisd.

— Wat mompelen die twee daar toch met elkaar? vroeg Paoli fluisterend aan zijn vrouw.

— Ik weet het niet, Dominico, maar over liefde praten zij niet, dat is zeker; en het is heel, heel jammer, zei de oude vrouw zuchtend.

HOOFDSTUK III

INTRIGES

Ongeveer drie kwartier na dit gesprek was Raffles weer op het grote sportveld terug en hoorde tot zijn blijdschap, dat het stadsbestuur toestemming had gegeven tot het onderbrengen van de vliegmachine in een van de grote loodsen en dat de papieren van Henderson en Brand in orde waren bevonden.

Raffles echter moest zich diezelfde avond nog op het politiebureau melden, maar daarmee was ook alles afgelopen.

De portier was namelijk bij dit onderhoud niet aanwezig geweest en Brand had het echt geen noodzakelijkheid gevonden over de aanwezigheid van Pina Barette te spreken, die zeker heel wat moeite zou hebben gehad met het tonen van een pas, want bij haar wonderlijke vlucht uit de Verenigde Staten had zij werkelijk wel aan andere dingen moe-

ten denken. Trouwens, wanneer zij zich ook maar even vertoond had, zou zij daar zeker onmiddellijk gearresteerd zijn.

Daar het nog altijd het prachtigste weer van de wereld was en de zon nog hoog aan de hemel stond, besloten de drie mannen naar de stad te wandelen, in plaats van gebruik te maken van een van de tjokvolle trolley-bussen.

— En, vertel nu eens wat? begon Brand na enige tijd nieuwsgierig. Waar heb je Pina Barette gelaten.

— Zo heet zij nu niet langer, Charles. Zij zal hier spoedig haar ware naam kunnen aannemen. En zij is nu in het huis van een oude vriend, een brave notaris, Dominico Paoli, zo door en door goed en rechtschapen, als alleen een rechtschapen notaris uit een ouderwets

blijfspeel het kan zijn. Ik wist eigenlijk niet, dat dergelijke mensen nog bestonden. Hij heeft haar gekend van de dag van haar geboorte af en haar vader was een van zijn beste vrienden. Maar ik heb je nog meer te vertellen, iets verrassends.

— Laat mij niet lang wachten.

— Zal ik vast eens vooruitlopen, mylord, om een goed hotel te zoeken? vroeg James Henderson, die zich op deze bescheiden manier wilde verwijderen.

Maar Raffles had zijn bedoeling doorzien en zei glimlachend:

— Dat hotel loopt niet weg, James, en wat ik te zeggen heb is echt geen geheim. Pina Baretti, beter gezegd, de la Carregia is de erfgename van een fortuin van 5 miljoen lire, nu vijftig keer zo veel waard, dat haar vijf jaar geleden door haar tante is nagelaten, die heel veel van haar moet hebben gehouden.

— Drommels! riep Brand uit. Dat is geen kleinigheid. Zij is dus nu een rijke erfgename uit een vervolgverhaal.

— Dat is zij zelfs méér dan je op het ogenblik wel denkt. Het is een romantische geschiedenis. Want ze is niet in het bezit van de nodige papieren, waaruit haar identiteit blijkt en wanneer zij die niet bezit, wanneer zij die niet aan de notaris, haar vriend, kan overleggen, dan ontvangt zij geen centesimo, al zou zij ook bij hoog en laag zweren, dat zij werkelijk Pina de la Carregia en niemand anders is. Dat is voor de Italiaanse wet niet voldoende, zij moet de houdster zijn van papieren, waaruit dat onomstotelijk blijkt, dus op zijn minst een geboortebewijs, een trouwakte of iets dergelijks.

— Maar zij is toch nooit getrouwd geweest?

— Dat niet, althans niet voor de wet, maar zij had er op gerekend om te trouwen, heeft zij mij verteld en zij had haar papieren op reis meegenomen, toen zij vluchtte met de man die haar heeft verleid. Maar er is nog meer.

— Het wordt een roman. Je zou mij werkelijk nieuwsgierig maken.

— Naar het schijnt is er al sedert jaren naar haar gezocht, om haar dat

geld te kunnen uitbetalen, dat oorspronkelijk berustte onder notaris Dominico Paoli. In het testament was echter gestipuleerd, dat een oom van haar, een zekere Paolo Mussolini, het fortuin moest beheren tot de erfgename zich zou komen aanmelden. Tot dat tijdstip, maar ook geen dag langer, zou hij het vruchtgebruik van het kapitaal hebben en ook het huis mogen bewonen, dat zij van haar tante erft, buiten en behalve het geld.

— Het begint echt spannend te worden, zei Brand. En hoe zocht men haar dan wel?

— Langs de meer en meer gebruikelijke weg; door middel van advertenties.

— Ik herinner me niet iets dergelijks te hebben gelezen in de laatste jaren en ik mag toch wel zeggen, dat ik iedere dag ongeveer 20 bladen van verschillende landen lees, door elkaar gerekend, de advertenties inclus, omdat die voor jou dikwijls het meest interessant zijn.

— Je had die advertenties ook onmogelijk kunnen vinden, om de simpele reden, dat zij nooit zijn geplaatst.

— Wat is dat nu? riep Brand verast uit. Wie had ze moeten opgeven?

— Paolo Mussolini, de beheerder.

Brand liet een zacht, fluitend geluid horen, trok zijn wenkbrauwen hoog op, terwijl hij Raffles vorsend aankeek en zei toen half binnensmonds:

— Dat is niet helemaal in orde.

— Diezelfde of een dergelijke opmerking maakte ik ook, Charles.

— Heb je er met de notaris, de vriend van Pina over gesproken?

— Natuurlijk. Maar die goede, oude man is zo goedgegelovig en zo naïef, dat hij, daar ben ik zeker van, nog niet goed begrijpt waar ik eigenlijk heen wil. En nu komt het interessante. Morgenochtend gaat hij met Pina bij verrassing naar haar oom Mussolini, die natuurlijk nog van niets weet. Maar ik zal er bij zijn. Ik treed op als haar vriend en beschermer en ik kan rechten doen gelden, om voor haar belangen te waken. Ik zal die oom en vruchtgebruiker eens goed opnemen en dan zullen wij wel verder zien. Als hij volhoudt de advertenties werkelijk te heb-

ben opgegeven, dan liegt hij, dan is hij een bedrieger.

— Wat geeft het hem, als het testament bepaalt, dat hij alles dadelijk aan haar moet afstaan, zodra zij zich vertoont.

— Je vergeet, dat ze geen enkel papier bij zich heeft.

— Alle duivels, daar dacht ik inderdaad niet aan! riep Brand verschrikt uit. Hoe komt zij er aan?

— Heel eenvoudig; ik ga ze voor haar halen.

— Weet je dan waar ze zijn?

— In New York.

— Waar ergens?

— In het huis, dat zij het laatst met de hypnotiseur Ram Doulah, de leider van de bende van het « Kwade Oog », bewoonde, voor zij naar een hotel gingen. Zij heeft mij zo juist verteld, dat de papieren daar zorgvuldig waren verborgen en dat zij, dom genoeg, vergeten heeft ze mee te nemen. Eigenlijk gezegd, beschouwde zij ze ook als volkomen zonder waarde, in het leven dat zij toen leidde.

— Maar dat huis kan wel weer door anderen bewoond zijn.

— Dat is zelfs zo goed als zeker.

— Hoe kom je dan aan die papieren?

— Door dat huis binnen te gaan en ze op te zoeken. Ik weet de plek waar ze zijn, daar Pina me die precies heeft beschreven en als de tegenwoordige bewoner mij niets goedschiks toelaat, dan moet het maar kwaadschiks.

Brand bleef enige tijd zwijgend en in gedachten verzonken doorlopen en begon toen weer :

— Dat is zeker een merkwaardige geschiedenis. Je noemde daar de naam Mussolini. Is die voogd en oom familie van wijlen de beruchte Duce?

— Een volle neef.

— Jong?

— Vijfenvijftig jaar.

— En natuurlijk ongetrouwd?

— Zoals je zegt. Hij neemt het er goed van en het is duidelijk, dat hij geen ogenblik verwacht, het gevluchte meisje nog ooit levend terug te zien. Nu, we zullen de berekeningen van dat heerschap eens in de war sturen, dat

verzeker ik je.

— Als mylord soms mijn hulp nodig heeft... klonk de zware stem van de reusachtige Henderson.

— Dat denk ik haast niet, James, antwoordde Raffles glimlachend. Alles zal waarschijnlijk binnen enkele dagen bescijst zijn. Als zij haar papieren kan tonen, dan moet hij het fortuin natuurlijk onmiddellijk afstaan, en ik zal wel zorgen, dat zij de benodigde papieren gauw in handen krijgt. Het is echter heel goed mogelijk, dat de voogd dadelijk bakzeil haalt en dan loopt de hele zaak op rolletjes.

De mannen spraken nog enige tijd door over deze aangelegenheid, tot zij de stad bereikten en daar hun intrek namen in een groot en modern ingericht hotel. Het stond niet ver van het oude marktplein, in het midden van de hoofdstraat van het stadje.

Zij betrokken dadelijk hun kamers, verfristen zich, gingen dadelijk de stad in om andere kleren te kopen en dineerden in de lommerrijke voortuin van een schilderachtige osteria, een van die wijnhuizen, waaraan Italië voor een gedeelte haar roem als toeristenland bij uitnemendheid dankt.

Zij ging vroeg naar bed, vermoeid door de reis en alles wat er aan was voorafgegaan en sliepen onmiddellijk in.

De volgende dag stonden zij tamelijk laat op, namen hun bad en na te hebben ontbeten, nam Raffles opnieuw afscheid van zijn beide metgezellen, met de belofte, dadelijk na afloop van de conferentie op het landhuis, dat Mussolini tijdelijk bewoonde, terug te keren.

Een wandeling van nauwelijks een kwartier bracht Raffles naar het prachtige huis van de oude notaris en hij begroette Paoli en Pina in de zonnige tuinkamer, vanwaar twee hoge, dubbele raamdeuren toegang gaven tot de tuin, overgoten door het gouden zonlicht van het zuiden.

Pina begroette Raffles met die zachte melancholie, die hij sinds enige tijd bij haar had waargenomen.

Hij hield even haar hand vast en vroeg glimlachend:

— Ben je niet blij bij het vooruitzicht, misschien vandaag of in ieder geval binnen enkele dagen een schatrijke erfgename te worden?

— Wat kan mij dat geld schelen? zei Pina schouderophalend. Wat moet ik met die miljoenen doen, wanneer mij het onontbeerlijkste ontbreekt?

Zij had zich half afgewend, maar Raffles dwong haar, hem aan te kijken en zei op zacht bestraffende toon:

— Ben je het gesprek vergeten, dat wij kort voor ons vertrek in New York hebben gevoerd? Geld is niet alles, dikwijls is het geld verachtelijk, maar voorlopig is en blijft het nu eenmaal het middel om veel onrecht te herstellen, veel lijden te lenigen. Nu je het in overvloed krijgt, nu zul je ook moeten weten hoe je het moet besteden.

— Ik heb uw woorden niet vergeten, zei Pina zacht. Ik beloof u, dat ik uw raad zal volgen. U hebt mijn denken een heel andere richting gegeven, u bent als een goede engel in mijn leven verschenen.

Zij scheen zich te willen bukken, om snel een kus op de hand van Raffles te drukken, maar deze hief haar snel op en zei ernstig:

— Dat mag u niet doen. Ik ben méér dan betaald voor wat ik jegens u deed. Ik heb een ziel kunnen redden en dat mij dat in mijn toestand vergund werd, dat is mij voldoende loon. U bent mij geen dankbaarheid verschuldigd.

— Gelooft u dat? En niettemin wilt u toch opnieuw gevaren trotseren om mij mijn papieren te bezorgen?

— Gevaren? herhaalde Raffles verwonderd. Wat bedoelt u?

— Dat vraagt u? Tot twee keer toe moet u de Oceaan oversteken in een vliegmachine. Zij kan neerstorten onderweg en dan zult u reddeloos verloren zijn.

Zij huiverde onder het uitspreken van deze woorden en keek Raffles smekend aan.

— Mijn machine stort niet neer, antwoordde Raffles bedaard. En als zij valt, dan heeft het lot het zo gewild. Ik ben fatalist, ziet u en ik geloof, dat ik niet eerder zal sterven, voor ik aan

de onderkant ben gekomen van de bladzijde in het Boek des Levens, waaronder het noodlot voor mij een streep heeft gezet. Maar daar komt onze brave notaris al aan; het wordt tijd om te vertrekken.

Inderdaad, Dominico Paoli kwam met zijn horloge in de hand aanstappen en riep al bij de deur:

— Wij moeten nu maar op weg gaan. Het is een rit van bijna vijf kwartier.

— Met een auto? vroeg Raffles.

Paoli verschoof zijn gouden bril en weer gingen zijn ruige, witte wenkbrauwen de hoogte in, als van iemand die zeer verbaasd is.

— Een auto, vraagt u? Wilde u hier een auto vinden? Er zijn er geen twintig in de hele stad. Wat zou men er ook hier in dit bergachtig terrein mee moeten doen? Geen auto is sterk genoeg om de steile wegen in deze streken te beklimmen. Dat doen paarden beter.

— Wij rijden dus te paard?

— Wij gaan per rijtuig. Een rijtuig met vier paarden, beste graaf. U zult er van genieten; u bent romantisch aangelegd, geloof ik.

— Een beetje op zijn tijd, waarde maestro, antwoordde Raffles glimlachend. Maar als u mij de waarheid vraagt, zou ik de voorkeur geven aan een rijpaard.

— U zult er een hebben, graaf, u zult er een hebben! riep de grijsaard levendig. De stalhouder woont vlak naast de deur, u kunt zelf een rijdier uitkiezen.

Allen verlieten nu het vertrek en gingen naar de straat, waar het gouden zonlicht een grillig spel speelde met de prachtige, verweerde gevels van de oude huizen, het verguldsel van de balkonleuning en de blinkend gewassen vensterruiten.

Alles voorspelde een verrukkelijke dag, misschien wel wat al te warm.

Voor de deur van het notarishuis stond al een open kales, waarvan ook Italië al het monopolie schijnt te hebben en die in andere landen al lang verdwenen zijn, een van die voertuigen op vier grote wielen, op voortreffelijke lange veren opgehangen en gemakkelijk plaats biedend aan vier personen.

Het had een kap, die bij regen opgezeten kon worden, een hoge bok en het was met vier kleine maar sterke paarden bespannen.

Het rijtuig was zeker al heel oud, maar het zag er goed onderhouden uit en de notaris verklaarde glimlachend, dat hij met datzelfde rijtuig al 35 jaren met zijn echtgenote uitstapjes in de omgeving had gemaakt.

Zelfs de koetsier was dezelfde gebleven en alleen van de paarden was hij niet erg zeker.

Raffles stapte snel bij de stalhouder binnen, die een aardig mondje Engels bleek te praten en het duurde niet lang of hij had een uitstekend paard uitgezocht, jong en krachtig, dat hij dadelijk liet zadelen.

Om zijn kleding hoefde hij zich niet te bekommeren, want hij droeg een gemakkelijk sportpak.

Hij slingerde zich in het zadel, voegde zich bij het rijtuig, waarin Pina en haar oude vriend al hadden plaats genomen en zei :

— All right! Avanti!

De koetsier keek tersluiks even naar de krachtige, lenige gestalte op de rug van de schimmel, bromde eens goedkeurend, klakte met de tong en zette aldus zijn vier paarden aan, die in een kort, gelijkmatig drafje aantrokken.

Lucca behoort zeker tot een van de oudste, merkwaardigste en schilderachtigste steden van Italië's noordelijke helft en Raffles genoot, zwijgend, blij met deze korte vacantie, al wist hij dat hem binnen enkele dagen weer een zware taak wachtte.

Al meermalen was hij met zijn vlieg-machine de Oceaan overgestoken, hij had altijd op zijn trouwe toestel staat kunnen maken, maar toch, een val, boven een van de weinig bevaren gedeelten van de Oceaan zou hem noodlottig kunnen worden.

Maar nu zette hij dergelijke denkbeelden uit het hoofd, want hij wilde nu alleen zijn aandacht wijden aan de mooie, oude huizen, het middeleeuwse kerkje en verder aan de heerlijke omgeving van het stadje, met hun wijnbergen, hun lachende heuvels, hun be-

boste dalen, waardoor kristallijne riviertjes stroomden en in de verte zijn mooie, machtige bergen.

Nu en dan maakte hij een opmerking, maar nodig was het eigenlijk niet, want de oude notaris sprak wel voor drie.

De goede Paoli scheen al helemaal vergeten te zijn dat zijn knappe vriendin die zo plotseling was teruggekeerd, waarschijnlijk heel wat moeite zou hebben om haar rechten te doen gelden, zolang zij haar papieren niet bezat.

Raffles overwoog, dat, alles welbeschouwd, dit bezoek aan de voogd eigenlijk overbodig was, want zelfs al wilde hij het, zo zou hij toch niet in staat zijn het fortuin over te dragen, bij gebrek aan de nodige documenten.

Toch hoopte Raffles uit zijn houding te kunnen opmaken hoe Paoli Mussolini zich ten aanzien van de plotselinge terugkeer van zijn pupil, die hij nauwelijks had gekend, zou gedragen.

Want Raffles bleef de man verdienen. Men had hem opgedragen, door middel van advertenties een onderzoek in te stellen naar Pina de la Carreglia en dat hij dit had nagelaten, stond voor Raffles vast.

Dat kon maar met één enkel doel zijn gebeurd; om zolang mogelijk en misschien wel voor altijd te blijven genieten van het vruchtgebruik van het grote fortuin, om van het grote landhuis en de opbrengst van de landerijen nog niet eens te spreken.

Nee, er moest bepaald een steekje los zijn aan die Mussolini en Raffles had zich beslist voorgenomen, zijn intriges tegen te werken.

Het was een van de heerlijkste ritten, die Raffles sedert lange tijd gemaakt had. De weg klom heel langzaam, de lucht werd hoe langer hoe zuiverder, telkens kwam men een stukje hoger boven het dal en dan werd ook steeds het uitzicht wijder en mooier.

Na een rit van ruim een uur kon men Lucca als een klein, wit speelgoedstadje in het midden van het dal zien liggen, met de wegen, die er op uitliepen en de rivier, die er als een zilveren lint langs liep.

Pina had al die tijd niet veel gespro-

ken, maar het was duidelijk, dat ook zij genoot van die rit, misschien wel de laatste in gezelschap van de man, die zij zo innig was gaan liefhebben.

Haar hele verleden kwam haar voor als een boze droom, waaruit zij was gewekt door John Raffles, die toch zelf een dief was.

Telkens probeerde zij zich dit helder voor ogen te stellen, maar zij slaagde er niet in, hem anders te zien dan als een romantisch, stoutmoedig ridder, die op zijn eigen manier trachtte de maatschappij te verbeteren; een Don Quichotte wellicht, maar evenals die Spaanse, dolende ridder, bezielde met de vurige wens, onrecht te bestrijden en smart te lenigen.

Zij wist, dat haar liefde zonder uitzicht was en toch genoot zij op die ochtend onuitsprekelijk.

Misschien kon alles nog goed komen, misschien bezweek Raffles ten slotte wel voor de onweerstaanbare kracht van haar liefde voor hem, zo dacht zij.

Het was nog geen elf uur toen het mooie, witgepleisterde landhuis in zicht kwam, dat al de volgende dag aan Pina had kunnen toebehoren, als zij zich maar voldoende had kunnen legitimeren.

Het was prachtig gelegen te midden

van weelderige weiden en boomgaarden en omgeven door een park van eeuwenoude bomen.

Voor de koetsier van de bok had kunnen komen, had Raffles zich in het zadel al iets voorovergebogen en aan de zware koperen belknop getrokken.

Er verstreken enkele minuten en toen kwam er een bediende aanlopen, die nieuwsgierig naar de bezoekers keek, maar toch direkt het hek opende, om het rijtuig te laten passeren.

— Is signor Mussolini te spreken? vroeg Paoli, die zich tot de bediende wendde.

— Mijnheer is thuis, mijnheer.

— Zeg dan maar, dat notaris Paoli hem wenst te spreken. Rijd op, koetsier.

De oude koetsier stuurde zijn vier kleine paarden met grote behendigheid door het wijdopen hek en reed langs de oprijlaan naar het fraaie terras.

Pina en Paoli stapten uit, Raffles sprong van zijn paard en gaf de teugels over aan een snel toegeschoten staljongen.

Zij moesten nog even wachten en toen keerde de bediende terug, en verzocht hem te willen volgen: Signor Paoli Mussolini zou hem dadelijk ontvangen.

HOOFDSTUK IV

EEN TREURIGE TIJDING

De drie bezoekers volgden de bediende door een brede marmeren gang naar een ruim studeervertrek gelijkvloers, waarvan de drie wijd geopende ramen uitkeken op het park aan de achterkant van het huis.

Aan de meubels, zowel als aan hun plaatsing, was het duidelijk te zien, dat dit vertrek niet altijd de werkkamer van een rijke landeigenaar was geweest.

Zij waren splinternieuw en sommige donkere plekken van het behangsel toonde de plaats aan, waar geruime tijd andere meubelen hadden gestaan.

Maar Pina had nog nauwelijks tijd gehad om de verandering op te merken, die er met het geliefkoosde vertrek van haar tante had plaats gegrepen, want reeds stond Paolo Mussolini op, die blijkbaar voor zijn breed schrijfbureau van palissander hout had zitten schrijven en de bezoeker tegemoet was gekomen.

Hij was een lang, schraal man, van een echt Italiaans type, heel donker, met een grote, enigszins gebogen neus, een fijn zwart snorretje en schitterende zwarte ogen, die nu en dan een flakkerende blik hadden.

Raffles, die zich bescheiden een beetje op de achtergrond had gehouden, vestigde zijn blik direkt op het gezicht van de man en hij was een te goed mensenkenner om niet te zien dat de plotselinge terugkomst van Pina de la Carregia haar voogd een grote en heel

onaangename schok had gegeven, al wist hij dit ook meesterlijk te verbergen. Hij hield zich alsof hij de jonge vrouw niet direkt herkende, wendde zich met een buiging tot Paoli en zei met een stem, die nauwelijks trilde :

— Het is tamelijk lang geleden dat wij elkaar zagen, waarde maestro. Wilt u mij zeggen waaraan ik het doel van uw komst te danken heb, van deze dame en die heer daar?

— Herkent u haar dan niet? riep de notaris vol verbazing uit. Herkent u uw eigen nicht en pupil niet eens? Maar het is Pina. Het is Pina de la Carregia. Zij is teruggekeerd na een afwezigheid van ruim tien jaren en zij komt u van een grote verantwoordelijkheid ontheffen.

Hij had zich langzaam tot de jonge vrouw gewend, pakte de kleine, koude hand, die hem aarzelend werd toegestoken, drukte er een eerbiedige kus op en zei toen hoffelijk :

— Ik heet u hier welkom, nicht.

Mussolini had zwigend een paar stoelen bijgeschoven en nodigde de bezoekers met een gebaar uit, plaats te nemen.

— U hebt nog een kleinigheid vergeeten, zei Mussolini glimlachend toen allen gezeten waren. Zou u mij niet eens aan deze heer voorstellen?

— O, die vergeetachtigheid! riep Paoli klagend. Laat mij het verzuim dadelijk herstellen. Dit is graaf Palmhurst uit

Londen en een heel goed vriend van mijn lieve Pina.

Raffles stond weer op en de twee mannen bogen stijf voor elkaar. Het was alsof zij instinctief voelden, dat zij vijanden in elkaar hadden te zien.

— Ik ben zo vrij geweest, Pina te vergezellen, omdat ik meende dat het misschien nodig was, met enige nadruk voor haar rechten op te komen, begon Raffles rustig.

— Maar die rechten zijn toch onaan- tastbaar, zei Mussolini langzaam, terwijl hij Raffles met zijn zwarte ogen aandachtig opnam. Mijn lieve nicht heeft alleen haar papieren te tonen en over enkele dagen kan de overdracht al plaats vinden. Het testament, dat in de brandkast van onze waarde maestro berust, is natuurlijk niet voor aanvechting vatbaar.

— Pina heeft geen papieren, laat ik liever zeggen: zij heeft ze nog niet. Daarmee zullen waarschijnlijk enige dagen verstrijken, maar zij zullen opgeleverd worden, dat verzeker ik u.

— Geen papieren? O, maar dan moet ik herroepen, dat ik mademoiselle zo-even als mijn nicht heb begroet. Want dan blijkt het uit niets, dat zij inderdaad Pina de la Carregia is.

— Onzin! riep Paoli op boze toon. Ik heb haar in mijn armen gehouden, toen zij nog geen uur ademhaalde. Gisteren, toen zij tot ons terugkeerde, heb ik haar ónmiddelbaar herkend. Een vergissing is hier uitgesloten.

— U weet hoeveel eerbied ik voor uw inzicht koester, beste maestro, maar het spijt mij, u te moeten zeggen, dat dit niet voldoende is. U bent notaris en dus volkomen op de hoogte van de wetten, die op dergelijke zaken betrekking hebben. Het spijt mij werkelijk, maar ik kan deze dame natuurlijk onmogelijk erkennen als mijn nicht Pina, alvorens mij de papieren worden overgelegd, waaruit dit onomstotelijk blijkt.

— Juist wat ik verwacht had, bromde Raffles voor zich heen. En hardop ging hij verder:

— Neem mij niet kwalijk, signor Mussolini, maar de terugkeer van mijn vriendin zou misschien aanzienlijk be-

spoedigd hebben kunnen zijn, wanneer men niet verzuimd had, ik zeg niet: moedwillig had nagelaten, de advertenties te plaatsen, waarin zij dringend werd opgeroepen in Lucca terug te keren, om de erfenis van haar tante in ontvangst te nemen.

— Wanneer die oproep inderdaad niet in de verschillende bladen verschenen zijn, wat overigens volgens mij echt niet zeker is, dan hebben wij alleen te doen met de grove nalatigheid van een van mijn ondergeschikten.

— Ik zou graag eens met die bewuste ondergeschikte spreken, hernam Raffles bedaard.

— Ik heb die man al een half jaar geleden ontslagen en wanneer ik mij niet vergis, is hij naar een van de Zuid Amerikaanse Staten geëmigreerd.

— Ook dat heb ik voorspeld, mompelde Raffles binnensmonds. De dader ligt op het kerkhof. Nu, amigo, we zullen eens zien welk gezicht je over enige dagen trekt. Hij liet een kort lachje horen en vervolgde hardop:

— Dat treft werkelijk al bijzonder ongelukkig. Maar eigenlijk gezegd doet het er ook niet meer toe. Pina de la Carregia is naar Lucca teruggekeerd, ook zonder advertenties. En over enige dagen zal zij in het bezit zijn van haar erfenis.

— Dat spreekt vanzelf. Daartoe hoeft zij alleen maar haar legitimatiepapieren te tonen! riep Mussolini uit.

— Die papieren zal zij u binnen twee dagen, ten hoogste drie, kunnen tonen, hernam Raffles koeltjes.

— Waarom heeft zij ze niet direct meegebracht?

— Omdat... omdat zij wat overhaast moest vertrekken. Maar ik weet waar ze zijn; ik zal ze halen.

Mussolini was opgesprongen, maar weer wist hij zich meesterlijk te beheersen, toen hij opgewekt uitriep:

— Ik wens u geluk, mademoiselle, met zo'n beschermmer. Zodra mij de papieren getoond worden, acht ik mij natuurlijk onthouden van mijn plichten als beheerder.

Hierop stond hij recht, kuste de hand van Pina, boog zwijgend voor de nota-

ris, die herhaaldelijk iets had willen zeggen zonder het zover te kunnen laten komen en bracht zijn bezoekers naar de deur, waar hij op de knop van een belletje drukte, om zijn bediende te roepen.

Deze kwam gauw en bracht het drietal naar de voordeur.

Zij bleven daar nog een ogenblik zwijgend wachten, tot het rijtuig en het rijpaard van Raffles waren voorgebracht en zij waren al weer enige tijd op de terugweg, toen Paoli uitbarstte:

— De begroeting was niet erg hartelijk. Het is onbegrijpelijk, maar ik geloof niet, dat Mussolini erg blij was je terug te zien, Pina.

Raffles onderdrukte een glimlach en zei toen:

— De vreugde zal hem, integendeel, misschien een beetje in verwarring hebben gebracht, waarde maestro.

Maar op zachte toon voegde hij er aan toe, alleen voor Pina verstaanbaar, terwijl hij zich over de nek van zijn paard naar haar toeboog:

— Ik geloof, dat die oom van je een gevaarlijk heerschap is, Pina. Morgen vertrek ik zo vroeg mogelijk, om de papieren te gaan halen. Dan is hij natuurlijk gevangen en zal wel door de zure appel moeten heenbijten.

Hij verhief zijn stem weer en wendde zich tot de notaris met de vraag:

— Wat voerde die Mussolini eigenlijk uit, voor hij een gemakkelijk leventje kon leiden van de rente van het kapitaal?

— Hij voerde niets uit. Hij was luitenant bij de dragonders, hij was lid van de Officiersclub, hij speelde hoog en zijn schulden liet hij door zijn vader betalen, zolang de brave man leefde. Toen hij stierf, was er ook geen centesimo meer over.

Er werd verder niets meer over de zaak gepraat en het drietal keek liever naar al het mooie, dat langs hun ogen gleed.

Raffles lunchte in het gezelschap van de vriendelijke notaris, Luisa en Pina en daarop nam hij afscheid van de jonge vrouw, want hij zou haar voor zijn vertrek wel niet meer terugzien.

Pina was bleek en hevig ontroerd, toen zij Raffles krampachtig de hand drukte.

— Kom gauw terug, zei zij op hese toon. Ik kan je nog niet missen, nu nog niet. Ik ben nog niet sterk genoeg, later misschien. Ik weet, dat het een vrouw niet past om dergelijke dingen te zeggen, maar ik kan niet anders. Tot ziens, mijn lieve vriend, tot ziens.

Met die woorden rukte zij haar hand plotseling los en vluchtte weg.

In de middag maakten Henderson en Raffles alles voor de reis in orde, want Raffles had op het laatste ogenblik besloten, de reus met zich mee te nemen. Zij zouden dan om beurten de vlieg-machine kunnen besturen en zo de grote vermoedenissen van de reis verminderen.

Allen gingen vroeg naar bed en al om zes uur in de volgende ochtend gingen de drie mannen naar het sportveld.

Voor de vorm had Raffles zich de namiddag te voren het Engels visum op zijn pas laten stempelen, ofschoon hij volstrekt niet van plan was van dit document, ten name van graaf Palmhurst, gebruik te maken.

Precies om zeven uur klommen de twee mannen aan boord van de machine, nogmaals drukte Brand Raffles de hand, de schroef begon te draaien en de « Duivel der Lucht » steeg trots in de lucht omhoog.

Daar Raffles haar tot de grootste snelheid aandreef, deed het toestel de overtocht in nauwelijks negen uren.

In Europa zouden de klokken dus vier uur in de middag hebben aangewezen, maar wegens het tijdsverschil van zes uren, stond zij in New York pas op tien in de ochtend, toen Raffles dicht bij de hoofdstad neerstreek en de machine onderbracht in de loods van dezelfde farmer, die hem al eens meer van dienst was geweest.

Raffles had al gauw de straat en het huis gevonden, waar Pina gedurende enige maanden had gewoond met de geheimzinnige Indiër, hypnotiseur en telepaat, zonder ooit te hebben vermoed, dat hij niemand anders was dan de Moloch, dat wil zeggen, de aanvoerder van de bende van het « Kwade Oog ».

Maar een groot gedeelte van de middag ging er mee heen, voor Raffles er tenslotte onder een vermomming in slaagde, de kostbare papieren weg te halen uit een schuilplaats in de kamer, die de jonge vrouw hem nauwkeurig had beschreven.

Toen hij ze in zijn handen hield, las hij ze vluchtig door en slaakte een zucht van verlichting. De documenten, die hij net gevonden had waren ruimschoots voldoende om de identiteit van de jonge vrouw vast te stellen.

Raffles deed de papieren in de leren portefeuille, opzettelijk voor dat doel meegenomen, stopte die goed weg in de binnenzak van zijn vest, verliet het huis en voegde zich weer bij Henderson, die klaar stond, desnoods handelend op te treden.

— Hebt u ze, mylord ? vroeg de reus vol spanning.

— Ik heb ze, James, antwoordde Raffles.

— Wij gaan dus dadelijk weer terug ?

— Wij zullen om negen uur vertrekken.

De twee mannen gebruikten een stevig middagmaal in een van de vele restaurants van Broadway, reden toen met een bus naar Brooklyn, gingen toen met

een taxi naar de boerderij, waar de vlieg-machine was opgeborgen en precies om negen uur in de avond stegen zij op.

Zij moesten nu op het kompas vliegen, ofschoon het nieuwe maan en de lucht buitengewoon helder was.

Zij vlogen echter de zon tegemoet en het werd dus voor hen veel eerder dag dan voor al degenen, die in New York waren achtergebleven.

De reis verliep zonder enige vertraging en de klokken van Lucca wezen twaalf, toen de « Duivel der Lucht » weer op het sportveld neerstreek.

Zij was nog niet eens tot stilstand gekomen, of over het veld kwam een man aanrennen, die hijgend en met bleek gezicht Raffles bij de arm greep. Het was Charles Brand. Raffles zag aan het vertrokken gezicht van de jongeman direkt, dat er iets ernstigs was gebeurd.

— Wat is er, wat is er gebeurd ? vroeg hij, zelf ontdaan. Toch niets met Pina ?

Brand knikte en bracht er stamelend uit :

— Pina is sinds vanochtend vroeg spoorloos uit het huis van notaris Paoli verdwenen.

HOOFDSTUK V

HET ONDERZOEK

Raffles bleef wel een minuut lang onbeweeglijk op dezelfde plaats zitten.

Zijn gezicht had een harde, bijna wrede uitdrukking gekregen.

Toen wendde hij het hoofd langzaam naar Brand, die bleek naast de machine stond en vroeg :

— Is de politie al op de hoogte gebracht ?

— Nog niet. Je moet denken, dat wij

eerst aan een ongeluk geloofden.

— Waarom ?

— Omdat zij om zeven uur al was opgestaan en nog voor het ontbijt verklaard had een rit te paard te willen maken. Zij zou echter om negen uur terug zijn, op zijn laatst, zoals zij verzekerde.

— En zij kwam niet terug ?

— Nee.

— Had zij gezegd, waar zij heen zou gaan?

— Ja, zij wilde de heuvel bestijgen, in de richting van haar landhuis.

— Wat is er gedaan, toen zij om negen uur niet terug was?

— Paoli en zijn vrouw hebben toen nog een vol uur gewacht en toen hun ongerustheid tot het toppunt was gestegen, stuurden zij een bediende naar ons hotel, met het verzoek of je dadelijk wilde komen. De oudjes schenen helemaal vergeten te zijn, dat je vertrokken was om de papieren te halen. Ik ben toen natuurlijk dadelijk met die bediende mee terug gegaan, ik heb mij de zaak laten uitleggen en daar ik mij dadelijk door hun ongerustheid voelde aangestoken, ben ik er met een drietal bedienden en nog twee knechts van de stalhouder er op uitgetrokken in de aangewezen richting.

— En niets gevonden?

— Jawel, haar paard. Wij vonden het, rustig grazend boven op de heuvel en niet ver van het landhuis, maar evenmin ver van de rand van de afgrond, die daar gaapt.

— Is het ravijn doorzocht?

— Dat spreekt vanzelf. Daar beneden ruist een bergstroom en als zij daar omlaag was gestort, dan zou haar lichaam zeker verpletterd zijn op de spitse rotspunten en door de stroom zijn meegevoerd. Ik kom nu juist van die plek terug en ik was nog geen vijf minuten hier op het terrein, toen ik de machine zag. Ik heb de arme Paoli, die radeloos is, aangeraden met het inlichten van de politie te wachten, totdat je zou zijn teruggekeerd.

— Mijn schuld. Alleen mijn schuld. Ik heb die Paolo in zijn ogen gekeken, en ik had dadelijk moeten begrijpen, waartoe een man met zo 'n blik in staat was. Ik acht die man tot alles in staat. Wij gaan er heen. Henderson blijft hier, tot nader order.

Raffles was nu snel uit het toestel gesprongen, gevolgd door de reus en het werd opnieuw naar deloods gere-den.

Raffles en Brand sprongen op de trolleybus, die naar de stad reed en onmiddellijk gingen zij naar het huis van de oude notaris. Raffles trad dadelijk op hem toe, drukte hem de hand en zei:

— U mag zich niet aan uw smart overgeven, waarde maestro. Ik wil u niet bedriegen, dat ik zelf de toestand als ernstig beschouw, maar alles is misschien nog niet verloren. Pina leeft waarschijnlijk nog; die schurk van een Mussolini zal haar misschien, na haar ergens opgesloten te hebben, willen dwingen om een of ander stuk van afstand of overdracht te tekenen.

— Wat! U denkt dus... riep Paoli met een kreet van ontsteltenis en woede.

— Ik vermoed alleen nog maar, beste maestro. Wees in 's hemelsnaam kalm. Wij gaan dadelijk naar Paolo Mussolini.

— Hebt u de papieren?

— Die heb ik. Dat zal hem misschien dwingen om de strijd op te geven, of wel om zich te verraden. Kom mee, Charles.

De beide vrienden namen haastig afscheid van de notaris, na vlug iets te hebben gegeten, verlieten het huis en sprongen voor de deur op de ruggen van de paarden, die de oude Jacquino, op verzoek van Raffles, was gaan bestellen.

Zij gaven hun paarden de sporen en spraken heel weinig, totdat Brand, al in het gezicht van het witte landhuis, zijn paard inhield, even rondkeek en toen zei:

— Hier vonden wij haar paard.

— Het is ook beslist niet ondenkbaar, dat hij haar heel toevallig gezien heeft en dat toen plotseling het plan bij hem is opgekomen, om van de gelegenheid gebruik te maken.

Op het punt waar de weg zich vrij aanzienlijk verbreedde, stond hij een ogenblik stil en riep plotseling uit, naar de grond wijzend:

— Hier is een auto geweest, die hier gekeerd heeft. Kijk maar, de sporen van

de wielen zijn duidelijk te zien.

— Je hebt werkelijk gelijk. Zover zijn wij niet gekomen vanochtend.

De twee vrienden liepen nog tien minuten voort en toen stonden zij voor het hoge hek van het landhuis en Raffles belde aan.

Een bediende kwam toelopen en opende het hek.

Raffles had reeds zijn kaartje te voorschijn gehaald, bedrukt met de naam van graaf Palmhurst, gaf het aan de man en zei:

— Ik zou je meester onmiddellijk willen spreken. Hij is toch thuis?

— Mijnheer is net thuisgekomen. Ik denk wel, dat hij nu luncht, mijnheer de graaf.

— Dan moet hij die lunch nog maar even uitsellen. Wat wij hem te zeggen hebben is van het grootste belang. Ga dat aan je meester vertellen. Wij volgen je. Apropos, je schijnt geen Italiaan te zijn?

— Een Fransman, mijnheer, uit Picardië, antwoordde de bediende glimlachend.

— Dat meende ik al aan je accent te horen, hernam Raffles.

Hij keek aandachtig naar de blauwgrijze, grote ogen en het vlasblonde haar van de man, dat het kenmerk is van vele Fransen uit de noordelijke provincies en mompelde toen iets voor zich heen, dat Brand n'et verstond.

Zij hadden nu de voordeur bereikt, een staljongen kwam toeschieten om de paarden in ontvangst te nemen en achter Henry, de bediende, gingen Raffles en Brand het huis binnen.

Henry verwijderde zich en nog geen minuut later verscheen Paolo Mussolini zelf in de hall.

Hij scheen volkomen kalm te zijn, misschien wat bleker nog dan gewoonlijk en ontving de beide bezoekers met een hoffelijke buiging, hoewel met een uitdrukking van verbazing op het gezicht.

— Ik moet u eerlijk zeggen, dat u mij wel een beetje verbaasd ziet over uw bezoek, mijne heren, begon hij. Eerlijk gezegd, dacht ik, dat u vertrokken was om

de papieren te gaan halen van mijn lieve nicht Pina.

— Ik ben alweer terug, signor en ik heb de papieren meegebracht.

Het was duidelijk te zien, dat Mussolini hier niet op gerekend had, maar hij wist zich niettemin uitstekend te beheerssen en zei:

— Dat doet mij werkelijk genoeg voor haar. Hebt u haar al gesproken?

— Daartoe was ik helaas niet in staat, signor, Pina de la Carregia is sedert vanochtend half acht verdwenen.

— Wat zegt u daar? riep de voogd van de jonge vrouw uit, met een verbazing, die, als zij geveinsd was, werkelijk uitstekend werd gespeeld. Dat is toch onmogelijk? Verdwenen? En zij logeert bij haar oude vriend, notaris Paoli?

— Dat is ook zo. Maar vanochtend reed zij te paard uit en men heeft alleen het rijdier teruggevonden en wel op ongeveer een kwartier afstand van uw of lever van haar landhuis, signor. Vindt u dat niet merkwaardig?

— Wat kan er voor merkwaardigs aan zijn? vroeg Mussolini schouderophalend.

— Genoeg met woorden geschermd, signor. U weet, dat ik een vriend van Pina ben, dat ik voor haar rechten opkom. Welnu, ik verdenk u er van, dat u aan haar verdwijning de hand in het spel hebt gehad.

Wie of wat Paolo Mussolini ook mocht zijn, Raffles moest hem nageven, dat hij zijn zenuwen en zijn gelaatsspieren merkwaardig goed in bedwang had.

Hij keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, meer verwonderd dan beledigd, en zei toen schouderophalend:

— U weet niet wat u zegt, monsieur. Het verdriet over haar verdwijning heeft u zeker te sterk aangegrepen en daarom wil ik u die beledigende woorden vergeven. Het is te gek om er woorden aan te verspillen.

— Nu, signor Mussolini, het heeft natuurlijk geen zin, op deze manier te blijven doorgaan. U ontkent iets met haar verdwijning uitstaande te heb-

ben?

— Dat ontken ik.

— Het is goed.

Raffles had Brand een wenk gegeven, beiden maakten een koele buiging

voor Mussolini en een ogenblik later stonden zij met hun paarden weer op de straatweg, die langs het landhuis liep.

HOOFDSTUK VI

LIST TEGEN LIST

Zij hadden echter nauwelijks een paar meters afgelegd, of Raffles bleef staan met gefronste wenkbrauwen en sprak:

— Wanneer hij denkt dat ik mij nu gewonnen geef, dan heeft hij het mis. Heb je op Henry, de Franse bediende gelet?

— Niet zo goed. Waarom vraag je dat? Je gelooft toch niet, dat hij...

— Medeplichtig is? Nee, dat geloof ik niet. Hij heeft er het gezicht niet voor. Vergeet ook niet, dat waarschijnlijk de chauffeur de man is, die weet waar zij is, en dat er dan drie in het komplot zouden zijn, wat bij zulke zaken wel wat veel is. Twee is al meer dan voldoende.

— Waarom vraag je me dan of ik op hem gelet heb?

— Ik wilde je vragen of je naar zijn uiterlijk hebt gekeken?

— Niet zo aandachtig.

— Ik wel. Hij heeft blauwgrijze ogen, een grote, rechte neus, hij is even groot als ik, hij loopt goed rechtop.

— Wat betekent dat alles?

— Begrijp je het nog niet? Die man lijkt wel wat op mij. Met een vlasblonde pruik op, zal ik niet van hem te onderscheiden zijn, lijkt mij. Heb je nog niet begrepen? Ik wil in dit huis zijn plaats innemen, om die Mussolini van stap tot stap te kunnen volgen.

— Dat idee is zo kwaad niet, maar hoe kun je Henry beletten, zijn dienst

te verrichten?

— Wij moeten hem proberen over te halen, ons behulpzaam te zijn.

— En als hij weigert?

— Dan zal ik wel tot dwang moeten overgaan. Maar misschien weigert hij niet, als hij te horen krijgt, dat hij binnen enkele dagen toch waarschijnlijk op straat zou worden gezet, omdat zijn meester dan, op zijn best gesproken, niet meer op dat landhuis zal wonen. Het moet in ieder geval geprobeerd worden.

Het toeval was Raffles al bijzonder gunstig, want hij had het woord nog nauwelijks gezegd, of achter hem klonk het waarschuwende gerinkel van een fietsbel en daar kwam Henry aanrijden met zijn pet op en een soort boodschappentas over de schouder.

Hij was blijkbaar op weg naar Lucca, om daar boodschappen te doen.

Raffles wenste de man om stil te houden en enigszins verbaasd stapte Henry van zijn fiets, toen hij de bezoekers van zoëven herkende.

— De weg naar beneden op een fiets met zulke slechte remmen, lijkt mij nog al gevaarlijk, Henry, begon Raffles nu glimlachend. Zou je niet een ogenblik met ons willen meelopen? Ik wilde even met je praten.

De bediende keek verbaasd op en herhaalde:

— Met mij praten, monsieur? Ik moet u eerlijk zeggen...

— Het zal je gauw duidelijk genoeg worden, beste kerel. Er is n'et veel tijd te verliezen en daarom val ik met de deur in huis. Je moet weten, dat vanochtend de eigenares van het landhuis, waar je nu bediende bent, plotseling is verdwenen.

— De eigenares? Is het huis dan niet van signor Mussolini? riep Henry verwonderd uit.

— Hij beheert het alleen maar voor haar. En laat ik je maar direkt zeggen, dat je meester een schurk en een bedrieger is. Hij wil zich het fortuin toe-eigenen, dat zijn nicht en pupil toe-komt en dat zij van een rijke bloedver-wante geërfd heeft.

— Dat is net als in het feuilleton van het blad, dat ik nu lees, mijnheer! riep Henry vol geestdrift uit.

— Misschien zijn er nog wel meer punten van overeenkomst, antwoordde Raffles glimlachend. Dat zal de toekomst leren. En nu moet je eens goed luisteren, Henry! Je moet ons helpen je meester te ontmaskeren. Doe je dat, dan zal het je zeker geen windelieren leggen, ik zal zorgen dat je in dienst kunt blijven van mijn beschermeling en alles zal goed gaan. Weiger je, dan doen wij het zonder je hulp, maar dan zul je je er ook in moeten schikken, dat je op straat komt te staan en naar een andere betrekking zult moeten uitkijken.

— Maar hoe kan ik dat doen?

— Door mij toe te staan, in jouw plaats naar het landhuis terug te keren.

— Maar mijn meester zal dan toch onmiddellijk het bedrog ontdekken.

— Dat zal hij niet, want ik zal als twee druppels water op je lijken, her-nam Raffles kalm.

— En ik dan, monsieur?

— Natuurlijk mag je je absoluut niet vertonen, voordat je er verlof toe krijgt. Dat zou het hele spel kunnen bederven.

— Maar, dan laad ik een grote verantwoordelijkheid op mij, antwoordde Henry, terwijl hij zich achter het oor krabde. Hoe kan ik weten of...

— Of wat ik zeg, wel de waarheid is? viel Raffles hem glimlachend in de rede. Ken je notaris Paoli?

— Dat spreekt toch vanzelf. Hij is een braaf, edel man en bovendien een notaris.

— Uitstekend. Notaris Paoli is een van mijn vrienden, zoals hij de vriend is van Pina de la Carregia en hij zal je zeggen, dat je mij evengoed kunt vertrouwen als hem zelf. Wij kunnen in zijn huis ook van uniform ver-wisselen en jij belooft mij, dat je daar n'et weggaat, voor je bericht van mij ontvangt. Ik geef er je mijn woord van eer op, dat je helpt bij een goede zaak. Je kunt bovendien op een grote beloning rekenen en je zult een nietswaardige boef zijn verdiende loon geven. Bevalt je dat?

— Ja!

Raffles en Brand sprongen weer in de zadel en haastten zich naar Lucca, regelrecht naar het huis van de oude notaris, nadat zij hun paarden weer bij de manegehouder hadden gebracht.

Maestro Paoli keek wel wat verwonderd op, toen hij de vreemde bediende zag binnenkomen, tegelijk met de vriend van zijn beschermeling, maar hij aarzelde natuurlijk geen ogenblik de man direkt te verzekeren, dat hij er goed aan zou doen, juist zo te handelen als graaf Palmhurst hem had voorgeschreven.

Toen aarzelde Henry niet langer.

Hij deed zijn uniform uit en Raffles begon met zorg, voor een grote spiegel gezeten, zijn gezicht zodanig te veranderen, dat het sprekend op dat van de bediende leek.

Ook de pruik leverde wel'nig moeilijkheden op.

In de geheime bewaarplaats van de machine had Raffles er een aantal meegenomen en daarvan ging Brand er snel een halen, die leek op het vlasblonde haar van Henry.

Maar Brand bracht nog wat anders mee en dat was Henderson, die erg blij was, toen hij hoorde, dat Raffles misschien van zijn diensten gebruik zou

kunnen maken.

Toen Raffles nu de voortreffelijke passende pruik had opgezet en de livrei van Henry had aangetrokken, leek hij zo sterk op de Franse bediende, dat deze verrast de handen ineensloeg en een aantal uitroepen van verwondering in zijn eigen taal slaakte.

Het was bijna vier uur, toen de persoonsverwisseling had plaats gehad.

Terwijl hij zijn gezicht veranderde, had Raffles zich door Henry alle noodzakelijke inlichtingen over de gewoonten van zijn meester laten geven, zodat hij er zeker van kon zijn, niet al te veel bokken te schieten.

De boodschappen waren intussen door andere bedienden gedaan en Raffles kreeg een tas met allerhande pakjes aan de arm, toen hij naar buiten kwam om op de fiets te stappen.

Op straat nam Raffles Brand terzijde en fluisterde hem toe:

— Ik denk, dat Mussolini spoed achter de zaak wil zetten en dus waarschijnlijk vanavond, zodra het donker gaat worden, zal proberen haar met geweld te dwingen een of ander stuk te tekenen, waardoor hij zich althans een groot gedeelte van het fortuin verzekert. Dat moet hij wel doen, nu hij zeker weet, dat ik de papieren bezit. Je zorgt dus, dat je vanavond boven op de heuvel bent, op een goed verborgen plaats, met een sterke motor met duo. Dat is het gemakkelijkst te hanteren en te verbergen. Maar het moet zeker een honderd kilometer per uur kunnen lopen. Als je er hier in Lucca geen kunt krijgen, haal er dan een uit een andere stad. Ik reken op je. Luister daar boven goed toe, tot je het bekende sein zult horen. Op dat moment zal Mussolini uitrijden. Wij volgen hem dan, nadat ik me bij je heb gevoegd.

— Gaat daar niet te veel tijd mee verloren?

— Maak je niet bezorgd; ik heb wel een middel om zijn auto te kunnen volgen, al was hij ons een half uur vooruit. Tot vanavond. Laat Henderson de machine in orde brengen; zij moet mis-

schien vannacht nog gebruikt worden.

Brand knikte hem toe en ging het huis binnen, terwijl Raffles op de fiets sprong en niet zonder enige inspanning de helling weer opreed.

Het was ruim vijf uur, toen hij eindelijk het hek binnenreed. En daar wachtte hem dadelijk de vuurproef, want daar kwam de rentmeester van het goed aanwandelen, voor wie hij onderdanig zijn pet afnam en die hem alleen even aankeek, terwijl hij de groet met een korte hoofdknik beantwoordde.

Raffles zette zijn fiets in de kleine bergschuur en ging zijn boodschappentas naar de keuken brengen, waar beurtelings de ogen van een nogal erg mollige keukenmeid, een huisknecht en een butler op hem gevestigd waren, zonder dat echter iemand ook maar een sekonde aan zijn identiteit scheen te twijfelen.

— Het gaat goed, mompelde Raffles tevreden. Als mijn collega's het bedrog niet eens doorzien, dan zal mijn meester het zeker niet doen, want die zal wel minder notitie van zijn bedienden nemen.

Dat had Raffles goed gezien, want hij liep die middag een paar keer de heer des huizes voorbij, die hem echter nauwelijks scheen op te merken.

Raffles had intussen tijd, om de inrichting van het huis nog wat beter te bestuderen. Vooral de garage en de auto's daarin hadden zijn belangstelling.

Daar stond een kleine, maar snelle Mercedes-Benz, met een open carrosserie en een wat grotere gesloten Lancia.

— Met die gesloten wagen zal zij wel zijn ontvoerd, bromde Raffles voor zich heen, terwijl hij met de handen in de zakken de nog nieuwe wagen bestudeerde. Die haalt zeker ook wel ruimschoots meer dan honderd kilometers.

Hij opende het portier, snoof diep de lucht in en merkte aanstonds de zwakke geur van chloroform.

Raffles verliet de garage, om de chauffeur te ontlopen, een man met een donker uiterlijk, die in zijn shirt rond-

liep.

Er werd om half zeven gedineerd en in het dal begon de schemering al te vallen, toen Raffles naar zijn post ging, in de buurt van de hall, opdat niets hem zou ontgaan.

Hij zou het daar direkt kunnen horen, wanneer zijn meester een of ander bevel riep, daar de werkkamer aan de hall grensde.

Soms liep hij even naar buiten, om de garage niet uit het oog te verliezen. Het begon ook hierboven op de heuvel al donker te worden, toen hij zag dat de chauffeur, terwijl deze zijn uniform dichtknoopte, naar de garage ging.

— Ik geloof, dat het tijd wordt om in actie te komen, mompelde hij. Het is, zoals ik gedacht heb, hij gaat er op uit.

Snel liep hij naar de kleine bergloods, waar ook zijn fiets stond en kwam terug met een blik vol teer, waarin een grote kwast stak.

Hij verborg een en ander haastig achter een uitspringend gedeelte van het terras.

Juist was Raffles weer naar binnen gegaan, toen de Lancia kwam voorrijden, om voor het terras te stoppen.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de deur van de werkkamer open en Mussolini kwam de hall in, bezig met het dichtknopen van zijn handschoenen.

Op zijn gezicht lag een uitdrukking, die Raffles er nog niet op gezien had.

Dat gezicht sprak van een woeste vastberadenheid en de ogen fonkelden onheilspellend.

Hij keek nauwelijks naar de zogenaamde bediende, die naar buiten holde, zo gezegd om het portier voor Mussolini te openen.

De chauffeur had maar even achterom gekeken en aan zijn pet getikt.

Het portier klapte dicht en op dat ogenblik stapte Raffles snel achteruit, greep zijn blik met teer en besmeerde een van de achterbanden met een dikke laag van het kleverige, donkere goed.

Hij liep nog een paar passen mee,

toen de auto startte, steeds zijn kwast hanterend, totdat het hele wiel letterlijk van de teer droop, die op het geharde grintpad van de oprijlaan een duidelijk zichtbaar spoor achterliet, zelfs in de toenemende duisternis.

Met de kwast en het emmertje nog in de hand, keek Raffles de auto een ogenblik glimlachend na, tot de stem van de butler hem deed opschrikken.

— Wat voer jij daar met die kwast en dat blik verf uit, Henry? vroeg de dikke heer streng.

— Ik? Ik voel, dat ik aanleg heb voor landschapsschilder. En in het donker gebruik je natuurlijk alleen zwarte verf, gaf Raffles met een onnozel lachje ten antwoord.

Met die woorden duwde hij de stom verwonderde en verontwaardigde butler de kwast en het teerblik in de handen en holde weg, terwijl hij onder het lopen de pet op het hoofd drukte, die hij in zijn achterzak had gestoken.

Dichtbij het hek gekomen, bootste hij op een bedrieglijke manier nogmaals het gefluit van de merel na, dat onmiddellijk beantwoord werd met het kenmerkende geroep van de koekoek.

Raffles ging op dat geluid af, dat zich telkens herhaalde en vond op deze manier tenslotte de plek, waar Brand zich verscholen hield met een zware moderne Pirelli-scooter, een lage maar sterke machine, die met haar grijze kleur in de duisternis moeilijk te zien zou zijn.

Raffles bekeek het moderne voertuig even en zei toen goedkeurend op fluiserende toon:

— Je hebt goed je best gedaan, amice.

De scooter werd uit het struikgewas op de weg gereden, Raffles stapte op het zadel, terwijl Brand achter hem op de duof ging zitten en een ogenblik daarna rolde het sterke en toch zo gemakkelijk hanteerbare machientje onder het gonzend gesnor van de motor de bergen en de groeiende duisternis tegemoet.

HOOFDSTUK VII

WAARIN HET RECHT ZEGEVIERT

Het was een uitstekende machine, die Brand zich had weten te verschaffen en de motor liep zacht en bijna geruisloos.

Toch moest het motorgeronk in de stille nacht op tamelijk verre afstand worden gehoord.

Raffles liet de motor lopen zo hard hij maar durfde, dat wil zeggen bijna tachtig kilometer per uur.

Een paar keer, op donkere kruispunten, was Brand genoodzaakt om van zijn zadel te komen en naar het spoor te zoeken, waarbij soms vaker zijn neus dan zijn ogen hem terecht hielpen.

Soms steeg de weg, dan weer daalde hij, de huizen werden steeds spaarzamer en aan de rechterkant verhieven zich nu hoge heuvels, dicht begroeid, terwijl links nu en dan het bruisen hoorbaar werd van een bergstroom, die zich dalwaarts stortte.

De tocht had al bijna anderhalf uur geduurd en het werd steeds moeilijker het spoor te volgen, daar de teer natuurlijk na die lange rit van het wiel begon af te slijten, tot Raffles plotseeling de motor afzette, de scooter liet uitlopen en stopte.

Het was duidelijk, dat ze hier midden in de bergen waren, de uitlopers van de machtige keten van de Alpen.

Men kon van dit punt de weg ver overzien, want hij begon hier te dalen en strekte zich over bijna een halve kilometer in rechte lijn uit. Raffles had niet ver van de volgende bocht, op een

twintigtal passen van de weg, een eenzaam gelegen huis menen te zien, waarvan de omtrekken zich tamelijk duidelijk aftekenden tegen de avondhemel.

Uit niets bleek, dat dit huis juist dat was, waar Paolo Mussolini zijn slachtoffer zou kunnen opgesloten hebben, want dat hij dat gedaan had, daaraan hoefde men nu niet langer te twifelen. Het was echter alsof een voorgevoel Raffles zei, dat het doel van de tocht bereikt was.

Hij wilde hier echter nog n'et afstappen en hier de scooter in de steek laten. Hij wendde zich tot Brand om en vroeg:

— Je bent toch gewapend?

— Ik heb mijn revolver en een paar instrumentjes om gesloten deuren te openen.

— De revolver is voorlopig alleen nuttig. Wij zullen in een kalm vaartje doorrijden en als daar soms, bij dat huis daarginds, een lichtgrijs gelakke, dichte wagen mocht staan, dan zal ik dadelijk remmen, terwijl ik er zo dicht mogelijk langs rijd en dan richt je je revolver op de chauffeur, die naar alle waarschijnlijkheid in het complot is en in ieder geval bij de ontvoering heeft geholpen, al kent hij misschien de ware beweegreden van zijn meester en zelfs de naam van de ontvoerde vrouw niet. Vergeet niet, dat zij pas enkele dagen hier is en dat niemand daar nog iets van weet, behalve dan onze goede oude vriend Paolo. Klaar?

Brand had het grote Mauser pistool al uit zijn zak gehaald en antwoordde nu:

— All right!

Raffles zette de voet weer op de kickstarter, de motor sloeg onmiddellijk aan en de scooter reed met een kalme vaart verder.

Op een honderdtal meters van het eenzame huis zag Raffles, dat zijn intuïtie hem niet bedrogen had: de lichtgrijze auto stond daar geparkeerd, een stukje opzij van de weg.

De chauffeur had de wagen al geparkeerd, om direkt te kunnen terugrijden.

Ook hij had zijn lichten zoveel mogelijk getemperd, tot een paar zwakke pitjes, die nauwelijks licht gaven.

Op tien meter afstand van de auto deed Raffles plotseling zijn grote licht op en het felle schijnsel zette de chauffeur, die achter zijn wiel zat, met de armen over de borst gekruist en blijkbaar een beetje dommelend, onbarmhartig in een verblindend licht.

Het schijnsel maakte hem natuurlijk op slag klaar wakker, maar toen was het al te laat.

Vlak naast hem stopte Raffles en de chauffeur voelde de loop van het repetierpistool tussen zijn ribben.

— Verroer je niet en zeker geen geluid of het zou je berouwen, zei Raffles met gedempte stem.

Met meer verbazing dan angst keek de chauffeur van Brand, die hij al eerder had gezien, naar de zogenaamde bediende en toen gingen zijn handen langzaam de hoogte in.

Brand was al, zijn wapen steeds op de man gericht houdend, van de duo gesprongen en Raffles trok snel de scooter op de standaard en bemoeide zich toen met de chauffeur.

Dat wil zeggen, hij duwde hem zonder omwegen zijn eigen zakdoek in de mond, bond zijn polsen bij elkaar en zijn handen op zijn rug vast en beval toen kortaf:

— Kom er maar uit.

De chauffeur was misschien geen erg

fatsoenlijk, maar in ieder geval een verstandig man.

Hij begreep wel, dat het spelletje van zijn meester doorzien was, dat zijn lot bezegeld was en hij gehoorzaamde zonder tegen te spartelen.

— Naar die kleine bergschuur, naast het huis! beval Raffles.

De kleine optocht ging naar het houten schuurtje, waarvan Raffles de deur opende, die alleen met de kling gesloten was, liet de chauffeur voorgaan en bond nu ook zijn benen op twee platen stevig bij elkaar.

— En luister nu goed, vriend, wat ik je te zeggen heb, zei Raffles, nadat hij dit werkje vlug en goed had verricht.

— Blijf hier rustig zitten, dat is het beste voor je. Maak vooral geen geluid, om je meester te waarschuwen, want je zou er berouw van kunnen krijgen. Wij hebben een appeltje met hem te schillen, moet je weten. Wat jou betreft, ik weet niet in hoever je medeschuldig bent, maar wij zullen het hierbij laten, als alles goed afloopt.

Hij gaf Brand een wenk en de twee mannen verlieten het schuurtje, sloten de deur, brachten de scooter duwend naar het voorend, dat het huis of liever de boerderij van de weg scheidde en zochten toen naar een plek om binnenvan te komen.

Dat zwakke punt had Raffles gauw gevonden in een van de ramen aan de achterkant van het huis, waarvan het kozijn zich op nauwelijks een meter van de begane grond bevond.

Het was aan de binnenkant met een luik gesloten, maar dat was voor een man als Raffles geen bezwaar. Hij begon handig en snel een rut uit het raam te snijden, waarna het nog maar een klein werkje was een kleine opening in het hout van het luik te boren, dichtbij de kling en die daarop naar beneden te trekken met behulp van een kromgebogen stukje ijzerdraad.

Het luik ging zacht open en de twee mannen klauterden achter elkaar haastig naar binnen. Zij stonden in een stikdonker vertrek. Aanvankelijk hoor-

den zij niets, maar toen klonk het gedempt geluid van een snel en nijdig sprekende mannenstem tot hen door. Het geluid scheen van boven te komen.

Raffles aarzelde niet, maar deed zijn zaklantaarn aan en opende de deur, die van het vertrek uitkwam op een gang, in het midden waarvan de trap naar de enige verdieping van de boerderij begon.

— Wij komen gelukkig nog op tijd, zie ik, zei Raffles opgelucht. Zij leeft nog, anders hoefde hij niet zo opgewonden te praten. Laten wij voortmaken.

De twee mannen beklommen zo zacht als zij konden de trap, maar konden niet verhinderen, dat de oude treden onder de zolen van hun schoenen een beetje kraakten.

Zij waren nog niet boven, of er werd een deur geopend, het licht van een petroleumlamp of een kaars drong naar buiten en bescheen hun gezicht. In de deuropening was de gedaante van een man verschenen. Hij slaakte een rauwe kreet van woede en trok zijn revolver. Het was Paolo Mussolini. Het schot kraakte en de kogel sloeg het pleister van de muur, vlak boven het hoofd van Raffles.

Brand had zijn Mauser al gericht en schoot over de schouder van Raffles heen terug.

Maar het schot miste en de man smeed de deur met een luide slag dicht.

— Naar boven! beval Raffles.

Zij stormden de trap verder op en wierpen zich dadelijk met hun volle gewicht tegen de deur, die net was geopend en waarvan het paneel krakend en splinterend uit de voegen vloog.

Het schijnsel van de lamp was echter verdwenen. Zij was blijkbaar net door Mussolini uitgeblazen, want er hing nog een penetrante petroleumlicht.

Er heerste een doodse stilte, onheilspellend na het geluid van de twee schoten en het krakend versplinteren van de deur.

Raffles aarzelde echter geen sekonde maar stapte half op de tast door het gat

naar binnen. Toen pas haalde hij zijn zaklantaarn te voorschijn en maakte licht. Op hetzelfde ogenblik klonk voor de derde keer een schot en de lamp werd in zijn hand verbrijzeld.

Maar Raffles was al naar voren gesprongen, afgaande op de flikkering van de vuurstraal. Zijn vooruitgestoken handen grepen iets vast, dat zich probeerde te bevrijden: de arm van een man.

Het volgende ogenblik omvatte hij de vuist, die de revolver omklemd hield. Uit alle macht wrong hij de arm om, en in de duisternis klonk hijgend de ademhaling van de twee worstelende mannen.

Maar het gevecht zou niet lang duren.

Brand had zelf zijn lantaarn te voorschijn gehaald en nu werd het vertrek door het schijnsel daarvan verlicht.

Het was hoog tijd. Met de linkerhand had Mussolini een mes uit de zak van zijn jas weten te trekken en hij stond klaar om toe te stoten. Brand kwam toestormen en greep de dreigend opgeheven hand bij de pols.

Met het schuim op de lippen, de ogen met bloed doorlopen, probeerde Mussolini zich vergeefs te verweren. De revolver en het mes werden hem ontworpen en schuimbekkend moest hij zich laten knevelen en binden.

Raffles keek een ogenblik op het van haat en woede vertrokken gezicht neer, stond toen uit zijn knielende houding op, trok zijn kleren recht en zei rustig:

— De boef is voorlopig onschadelijk gemaakt. Nu zullen wij eens gaan kijken wat hij met zijn slachtoffer gedaan heeft.

Hij liep snel op een tussendeur toe, die toegang bleek te geven tot een kleine, smerige zijkamer, waarvan het enige raam met een zwaar luik gebarricadeerd was en daar lag, half bewusteloos, met een prop in de mond, de ongelukkige Pina de la Carregia op de vloer uitgestrekt.

Raffles knielde direkt bij haar neer, nam haar de doek uit de mond, wreef

haar slapen met een beetje vloeistof uit het kleine flesje, dat hij bij voorbaat bij zich had gestoken, tilde 'haar van de grond en zette haar op een stoel neer, dichtbij de vervelozе, wrakke tafel, waarop een gezegeld papier en enige pennen lagen.

Raffles nam het vel op, las enkele regels en bromde verachtelijk:

— Het is zoals ik dacht. De lafaard heeft haar willen dwingen, een stuk van afstand te tekenen, waardoor hij het grootste gedeelte van het fornuis zou in handen krijgen. Nu, de schuik zal zijn verdiende loon niet ontgaan.

Hij keek opnieuw naar het bleke gezicht van de jonge vrouw en zag hoe haar wimpers begonnen te trillen.

Een ogenblik later sloeg zij de ogen op, keek verwilderd even om zich heen en slaakte, toen zij Raffles herkende, een gehuid dat het midden hield tussen een snik en een vreugdekreet.

Raffles, die zijn blonde pruik had afgezet, deed nog een stap naar haar toe en zei met zijn diepe stem, die zo warm kon klinken:

— U hebt nu niets meer te vrezen. De schuik ligt hiernaast gekneveld en geboeid. U herkent mij toch?

— Ik zou u herkennen, al had u zich nog zo goed vermomd, zei de jonge vrouw zacht, terwijl zij Raffles de hand toestak. Ik dank u, ik weet niet hoe het komt, maar ik was er bijna zeker van, dat u mij bijtijds zou redden.

— Heeft hij u mishandeld? vroeg Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsten en hij wees naar de blauwe plekken op de benedenarmen van de jonge vrouw.

— Hij heeft mij willen dwingen een stuk te tekenen: daar ligt het, antwoordde Pina zacht.

— Ik heb het al gelezen en ik begreep het al, hernam Raffles. Hoe is de ontvoering toch wel in zijn werk gegaan?

— Ik geloof, dat het voor een deel mijn eigen schuld was, zei het nog altijd bevende meisje. Ik maakte vanochtend een wandelrit, ik liet mij van het

paard glijden, toen het landhuis al in het zicht was, om van het heerlijke uitzicht te genieten en wandelde toen wat verder. Toen kwam er een auto aanrijden, die dicht bij mij stopte en... die man stapte er glimlachend uit. Toch voelde ik onwillekeurig wantrouwen tegen hem en ik wilde al terugkeren, nadat hij een paar woorden tot mij gesproken had, toen hij mij plotseling een doek op het gezicht drukte, die in een of andere bedwelmende stof was gedompeld, zodat ik 't bewustzijn verloor. Ik begrijp wel, dat hij mij toen in de auto heeft gedragen en mij naar deze plek heeft vervoerd, want het was in dit kale vertrek, dat ik enige uren later tot mijzelf kwam. Hij was toen bij mij en wilde mij dwingen, dit stuk te tekenen.

— U hebt geweigerd?

— Ik weigerde. Hij dreigde mij te zullen laten verhongeren; ja mij zelfs te zullen martelen, als ik op mijn stuk bleef staan. Maar ik taakte hem; de oude aard ontwaakte voor een ogenblik weer in mij.

— U hebt u goed gehouden, zei Raffles vol bewondering. Menige andere vrouw zou uit angst hebben toegegeven.

— Hij kwam een half uur geleden opnieuw, zei Pina en herhaalde weer zijn bedreigingen. Hij sleurde mij heen en weer over de vloer, ja hij dreigde mij zelfs met zijn mes en misschien zou hij mij wel vermoord hebben, zo woest was hij.

— Het is goed dat wij bijtijds hier zijn gekomen, hernam Raffles kalm. Hij zal u geen leed meer doen, dat verzeker ik u.

— Hebt... hebt u de papieren?

— Ze zitten hier, in mijn borstzak. Nog deze avond zullen zij aan uw oude vriend, Dominico Paoli, worden overhandigd.

— En u?

— Ik moet dan vertrekken.

— Voorgoed?

— Ik denk van wel. Mijn taak is dan gedaan, ik heb u aan uw recht gehol-

pen en maestro Paoli zal u dan verder de hand boven het hoofd houden. Dat zal overigens niet nodig zijn, want Mussolini zal wel van het toneel verdwijnen.

— Wilt u hem aan de politie overleveren?

— Dat niet, of u moet het zelf willen. Ik was van plan, hem... ver weg te brengen, waar hij u niet kan schaden.

— U vertrekt dus morgen al?

— Vannacht nog, Pina.

— En zal ik u nooit terugzien?

— Dat zal het lot beslissen, antwoorde Raffles zacht. U weet, dat u altijd over mij zult kunnen beschikken, wanneer u mij nodig hebt en in gevaar bent.

De jonge vrouw was langzaam opgestaan en keek Raffles met haar mooie zwarte ogen, vol tranen, aan.

— U weet, dat ik mij zal schikken in wat u wilt, zei zij bevend. Ik zal u nooit kunnen vergeten. U hebt een andere vrouw van mij gemaakt. Ik...

Zij voltooide de zin niet, maar plotseling sloeg zij de beide armen om de hals van de Grote Onbekende en drukte hartstochtelijk haar lippen op de zijne.

Een ogenblik stonden zij zo en toen maakte Raffles zacht haar knellende armen los en zei bewogen:

— Wij zullen altijd vrienden blijven, Pina. Misschien zal ik eens terugkeren, wie weet.

— Daar zal ik de hemel dagelijks voor bidden, antwoorde de jonge vrouw eenvoudig. En zullen wij nu gaan? Ik huiver van dit huis.

— Wij zullen gaan.

Hij reikte haar de hand en beiden stapten het aangrenzend vertrek binnen, waar Brand de ontmaskerde voogd bewaakte.

Raffles keek even het vertrek rond en toen viel zijn blik op een grote gonzezak.

— Daarin met hem, zei hij kortaf.

— In die zak? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, je zult wel zien waarom. En dan dadelijk met hem in de auto.

— En de chauffeur?

— Wij zullen zijn handen losmaken, zodat hij zelf de andere touwen kan losknopen, al zal hem dat niet gemakkelijk vallen; dan hebben wij wel een minuut of tien voorsprong op hem, hij kan zich ergens anders laten ophangen, wat mij betreft.

Het gebonden en geknevelde lichaam van Mussolini werd in de zak gestopt en zo werd hij naar de auto gedragen. Raffles chauffeerde en Pina ging naast hem zitten in zijn eigen jekker gewikkeld en met de pet van Brand op.

Deze stapte op de scooter en de terugtocht begon.

Het was al bijna half twaalf, toen de auto tenslotte stopte voor het huis van de oude notaris, waar men in de grootste spanning wachtte op enig bericht.

Onbeschrijfelijk was de vreugde van de beide oudjes, toen zij Pina de la Carregia weer in de armen konden drukken.

Midden in de ontroering van het weerzien maakten Raffles en zijn beide metgezellen zich snel uit de voeten, om het afscheid niet te rekken, maar lang, veel langer dan hij eigenlijk zichtbaar was, werd de auto, die hen naar onbekende streken zou voeren, nagekeken door Pina, die met bleek gezicht en terwijl de tranen haar over de wangen liepen, voor het raam stond van het oude notarishuis.

De auto reed echter zó snel hij kon naar het sportterrein, waar alles in diepe rust was. Alleen de nachtportier waakte.

Hij opende na enige aarzeling het hek, maar wilde het bijna onmiddellijk weer dichtdoen, toen hij de reusachtige Henderson zag, met een grote zak, waarin iets scheen te bewegen, dubbelgevouwen over zijn schouder.

— Wat zit daarin? vroeg hij wantrouwend.

— Levensmiddelen, antwoorde de reus ernstig.

— U wilt dus vannacht vertrekken?

— Zo is het, antwoorde de reus la-

koniek. Heb je nog meer te vragen, portier?

— Maar voor de drommel, het is mijn plicht om alles te vragen, antwoordde de oude man.

— Ben je dan bij de douane?

— Dat niet.

— Heb je opdracht van het gemeentebestuur om vliegmachines in- en uit te klaren?

— Ook dat niet.

— Houd dan je snuit en bemoel je niet met zaken, die je niet aangaan, antwoordde de reus en hij wilde doorlopen.

— Ja maar dat gaat zo maar niet! protesteerde de portier.

— Zo gaat het integendeel heel goed, zei de reus en hij gaf de nachtwaker een onzachte duw, die hem deed afdeinzen.

Vloekend en tierend kwam de portier uit zijn liggende houding overeind, want hij had met het grasveld kennis gemaakt en rende naar zijn huisje, om daar te telefoneren.

Hij moest echter tot de onaangename ontdekking komen, dat het toestel slecht, of liever helemaal niet functioneerde, hetgeen naderhand het gevolg bleek te zijn van het feit, dat de telefoondraad was doorgeknipt...

Intussen liepen de drie mannen snel over het veld naar de loods, haalden de vliegmaschine naar buiten, terwijl Henderson het lichaam in de zak de kajuit binnen schoof, zoals een bakker het zijn brood in de oven doet.

De portier, vloekend in alle talen, die hem bekend waren, was dichterbij gekomen, dreigde met de carabinieri, met de gendarmérie, met het hele stedelijke garnizoen en kreeg het bijna op de zenuwen, toen hij het onderste gedeelte van de zak, dat nog naar buiten stak, hevig zag bewegen.

— Daar spartelt iets, riep hij vol afgrijzen uit.

— Dat doet het ook, amico, zei Henderson met ijsige kalmte. En er spartelt straks iemand anders, als die niet zijn lelijke mond houdt. Italiaans ken ik

niet, maar bekijk voor de liefhebberij deze Engelse vuisten eens.

De portier keek er naar en van datzelfde ogenblik zweeg hij als een vis.

Hij was van oordeel, dat hij zijn plicht had gedaan en het onmogelijke kon men zelfs van een portier niet verlangen.

Intussen was de vliegmaschine al vliegklaar gemaakt en enige tellen later steeg zij op met de drie Engelsen en hun gevangene aan boord.

De zak werd geopend, Mussolini werd van zijn prop ontdaan, waarvan hij direct gebruik maakte door luid te tiren, misschien in de veronderstelling dat hij nog steeds op de aarde stond.

Elf uren later daalde de vliegmaschine op een paar mijlen afstands ten noorden van Kingston, de hoofdstad van het grote eiland Jamaica, in het midden van een volkomen verlaten vlakte.

• Half versuft, zag Mussolini zich uit de vliegmaschine zetten en hier hield Raffles de volgende toespraak tot hem:

— Je zult het waarschijnlijk niet geloven, stuk vuil, maar je bent hier op het eiland Jamaica. Kingston ligt op twee mijlen hier vandaan, een heerlijke wandeling. Ik steek hier vijf biljetten van duizend dollar in je zak; dat is heel wat en veel meer dan je verdiend hebt. Zij zullen je door de eerste nood heen helpen en als je maar wilt werken, tot een eerlijk man brengen. Je bent nu op een veilige afstand van de vrouw, die je op zo 'n laffe manier hebt willen bedriegen en ik wil je alleen dit nog zeggen, als je ooit nog eens een voet in Lucca durft zetten, zul je er spijt van krijgen. De politie wordt morgen van alles op de hoogte gebracht en volgens de wetten van je land sta je nog tien jaren bij de justitie in de schuld, als je het waagt, je daar te vertonen. En nu wil je zeker graag weten, wie je zo deerlijk in de wielen heeft gereden? Wel, ik hoef er geen geheim van te maken. Je tegenstander was John Raffles. Je schrikt? Sterker karakters dan de jouwe zijn er van geschrokken. En nu vaarwel, Mussolini, probeer te be-

grijpen, dat alleen eerlijke arbeid je nóg kan redden.

Raffles klom snel weer aan boord van de vliegmachine, de schroef begon te draaien en trots steeg de «Duiwel der Lucht» in de blauwe lucht omhoog.

Een paar minuten later was zij nog maar als een stip zichtbaar voor de ogen van Mussolini, die meende te dromen. Even later was zij uit het gezicht verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

KINDERROOF

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

1. Genadeloze jacht - 2. De sheriff van Chilton, beide door John Daniëls. -
3. Open kaart - 4. Moordaan slag, beide door Gladwell Richardson. - 5. De kogel
besliste - 6. Pad des doods, beide door William Colt Macdonald. - 7. Recht en
onrecht - 8. Marshal Halloran - 9. De bandiet van Black Butte, alle door Lee
Denver. - 10. « Zwarte Clem », door Clem Colt. - 11. Volmaakte hinderlaag, door
John Hunter. - 12. Rimrock ruiters, door Peter Field.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien
van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu VOOR SLECHTS fl. 39,—, desgewenst
betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van
onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 81
Wild-West, geheel overeenkomstig de adverten-
tie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1^e term. van fl. ....,
is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken
betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N° 2266